

VIA NEGATIVA
ISSN 2683-0809

СВИТЪК 1

VIA NEGATIVA / свитък 1

редакция м. март, 2020 г.

Монографичната серия VIA NEGATIVA е издание на ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА и съдържа експликации, представящи екстремни изследвания в областта на сценичните изкуства. Обосновката на конвенцията „театър-метаезик“ е теоретичен еквивалент на практически експерименти, ползващи особени състояния на съзнанието в актьорския тренинг. Определянето и разбирането на въвежданите в изложенията понятия е възможно единствено през ефектите на тренинга.

Поради агонията на всеки изтекъл смисъл, изложението АПОЛОГЕТИЗИРАНЕ НА СТРАДАНЕТО е в протокол на актуализирани изследвания и е развитие на тези, публикувани в *Пърликов В. ТЕЗИС-РЕВЮ СИМВАМОРТ. ИК „САФО”, Ловеч, 2016*

АПОЛОГЕТИЗИРАНЕ НА СТРАДАНЕТО

ДОЦ. Д-Р ВАЛЕРИЙ ПЪРЛИКОВ

Последващото изложение е представяне на концепцията „театър-метаезик“ като прекършена себеосъщественост, безропотно ридание. Въвежданото действие е моделна концепция за харизматичен театър на съкрушението. Живост, изтичаща в отсъствието на Откровение и каптирана в аязмото на ставащото. Като да е преборване за реалност, жаждане на безапелационна действителност. Страдане.

Езикът е манифактуриран Свят. Не празнувания всевъзможен, а „посочващият мен“, като да е огледално светогледен. Калейдоскоп на всички Светове, маркирани като налични в общуване. Архивирани като бивали, поради което подложени при всяко казване. Биването тушира бърборенето. Плоскости. Езикът е класификатор, разделител. Действие е, употребеност встрани от утребимостта му. И е на всеки света, доколкото е автоматичен класификатор на значимости. У-важняващ е. А всеки е основание на свят. Като да е изключителност. Езикът е произволена идентичност, при това я удържа пригодна към коя да е реалия. Речопотока експлицира и институционализира идентификацията. Авторитизира я. Всяко общение непроизволно раздава идентичности, поради което емпириката е повече от самата себе си - съдържа законообразно възникващи, аксиоматични свързаности. Явява квазибивалости, състои през употребата си. И мани сме от *себе* като да се разказваме. Езикът ни говори. И хронифицирано желяем да е друг.

Идентичността е функционалност, принадлежна към жизнеността и е в протокол на *симпатичност* - предаваема посредством общуването. Биографизира се в съделеност. Нечин *текст* е, като да има Смисъл. Общението удобопазарува смислености. Жизнеоснованията на

“друг”, тозн, действащият “мен”. Идентичността е само налична, мислима. Идентификацията като смисленост свои стойност, публикуема е. И се пазарува чрез приемане на формулировката на преживелищната ситуация, на нейната институционалност. През съучастие в културоконвенция, общежитийно разчитане на медиращата я ситуация. Като съставна от рационалностъпствани перформари конвенцията е структура на разбиране, проекция на вече познатото, завареност. Стойността възниква като възможност да-съм и като капана да-бивам. Твърдесоциална уподобеност, през която мога да се имам, само престанал да съм *себе*. Като да съм в унаследеност, разпечатан. Изговорим през културен генезис, никога самот. В силогичния конструкт уникум не-съм, не бивам ако не съм за другост. Друготията е назидаваща институционалност, нормирана властност. Социоонкологичност, която имаме за претърпяване дори и да присвоим. Винаги е причиненост. Биографията, разказваното мен, е неотклонима историография на бедствията през които съм язвен, произведен в прекомерност на страдането жизнен материал. Преживелищно множество от подборка латентни идентификации, стартирани емпатийно, засрещнати. Нещоощуващи ме. И изговорими констелативно, доколкото говоря като да съм друг пред различност. Като да е изтърпима. Себе, от което се оттеглям през пищяща непроизволеност като да съм в анонимия. Несмъртен. Отказът да се съдели език, безмълвенето, деинституционализира, но е само ситуационно отпадане от картографиран свят, в подозрително подобен му, мащабиран през отшелничестване. И в опростеност безлогичен. Анонимията подлежи на конклюдентно допущение, тя е отрязване в скоба на жизненост, която е преднамерено досоциална, ограденост е. И приемлива единствено като *чуждост*. Жизнен ареал на бърборенето, немее на первезирано през анархия авторство. Деиндивидуализацията е етична налудност есхатологизираща речта. Виталност, кражба на авторитет от мегалитен, отстранен до чуждеене Друг. Идеално друготнен, оличностим. Настояване, че мога да съм чествано представляван. През удостояване жертва. Именован, фамилистван. Кръстим съм.

Провокирането на нелична история чрез честване на ежедневно в секуларността, критично накърнява статуса на всяка живелищна захвърленост. Кой да е елемент на живеенето е публикуем, раздан през медия в овсичкостеност. Мултиплициран до “наличност”. Ежедневно е изстръгнато от баналността и умножавано в прогресия на житейската лакомия *оспектаклено*. Анонимен не-съм, но съм в нищожност биваш. Произвежда ни като отпадък на вече състоявало се, тавтологизирано общение, безбитийни, *модни*. Равноделието на битовата матрица е поточност на реч от която изход няма, така едновременно уникалност няма как да съм и “съм” всеки-дневен. Нищо не е различимо от мен, всичкотиен съм и темпориран в мегаистория. Общен. Като да съм интерконтинуум. Следователно автобиографията, съкровената съделеност, е разпечатък на интимно усвоено страдание върху ареала човешки. Безоригиналност, простоповтореност на каква да е другост. Бивалост, която е отнетост, отмахнатост от Света, но и пазаруема през носталгията по избраност, квазиизключителност. Себичността е протяжна, банализираща никоганепопадналост. Вече разочарованост. И така, идентификацията е винаги преход, като да е бягство. И „там“ никой не е.

„Езикът” е употребимо и подлежащо на перманентно валидизиране понятийно множество, институционализирана през функционалността на общежитието информация. Инструментално-авторитетна съобщителна псевдосистема. Езикът е *трансформируем* и *личен*, иман е като напрежение на споделяне и съделен през конвенционирането му. Така, езикът е достъпен ни едва в ефектите на общодостъпност и разбиран като картография на общоживима “действителност”. Ако не е в конвенция, изглежда като да не е език (не казва), изглежда да няма обектен контекст. Деситуациониран е, речник. И обратно, конвенцията го институционализира като предназначено изричане, подключвайки го към “нещо”, в радикалния случай към собствената му функционалност. Конвенцията е динамична регулационна матрица, в протокол на неизричност. Съгласността върху нея дефинитивно

сгласува изказването, дотогава общението не обслужва единна реалия. Произволността на смислите на казването радикално деконструира света, раздипляйки го в несинхронизиращи си светогледности - типови езици, частни за всяка форма на публичност. Евентуалното им съборно схващане е възпрепятствано през разточителни усложнявания на смислянето до степен на невъзможност, поради което действителното е оставено да се intuируа чрез специфична технологичност - изглежда да е само преживелищно релевантно. За да бъде “разбиран” светът ще бъде анализиран (делен), но критериите за достоверност изглежда да са единствено изтичащи от *цялост*, доверителни. Инициирани през житейска непосредственост. Неразличаването на реално и фантазно се счита за катастрофично психоментално индикиране, без като класификационна норма да се въвежда свят с идентични съдържатели - всяко перформативно отклонение сигнализира употребата на частен език като условно универсален, “мета”. И сочи нерегламентиран персонален опит. Общението допуска безсмисленото изказване, само, ако може да го подключи към контекст, който да го легитимира (дори и като налудност), т.е. истинното се отработва през заедност. И в следователност е потентно да я възникне, да *идеологизира*. Да настоява за поведение, като че е описващо конклаудирана действителност. Наистинственствана действеност. Следователно езикът е интензифицирано доверие. Би могъл да бъде. Символизира го. Едновременно с постулирането на квазинистини говоренето въвежда идентитети на констелиращите, заключени от казването и мотивира. Мотивирано до достатъчност, изговоримото смислово множество функционира като метаезикова решетка. “Метаезик” е поовехтял термин на Барт и по същество обозначава феномена на „откраждане” на означаващи от един език и ползването им наготово за образуване на знаци в друг, вторичен език, на който се обговаря (сочи се към) езика-обект. Достатъчно е да се мотивира преноса на значения, след което свързаността им с първоозначаемите се възприема по ментална инерция, в режим на *митологизиране*. Подхлъзването на смисъла е вулгаризиращият градиент на културността. Постеризацията на общението. Допускането, че културността е алиенация на смисъл разгърнато до пространствен нелинеен модел, представя езиците в

мрежова, нейерархична конструкция, пронизана от декодер (навикобразен интерпретант) и обемащи изцяло преживелищното пространство. Моделът на спокойно реконструиране на езикови полета през интерпретанта сменя ентропията на системата, трансформирайки хаотичните изпитвания в законотворени от конструкцията ритмувания на “реалности”. Изговарящия е винаги-добросъвестен свидетелстващ, всяка част на говоренето е мащабиране на Света, при което се запазва функционирането му за съответната преживелищна полоса. Така не е нужно езикът да е всевъзможния Свят, той е подаден интуитивно в модела, докато всеки оличностяван език е отделеност, специфициран ефект на говорене. Конкретност е, която разомагьосва света от неговата субективност, отказвайки ни възможността да го имаме в цялост, освен през технология. Пределът на всеки (този конкретен) път изговоримото е такава медираща езичите технология, която е не просто инструментална, а въвежда значимостите на съществуващото. Винаги брочи време, което не се акумулира, не може да бъде остойностено - то е презумптирано като само безсмислено пропиляемо. На всяко езиково-преживелищно множество съответства новия интерпретант, който го придвижва до неприспособимостта си, където по необходимост се потапя, за да изплува нов. И иновирана, принадлежаща само нему, смислова полоса. Връзката между езиковото множество и интерпретанта става осезаема при всяко приципиране на смисъла. Смисълът е инерционен и предположен, независимо от усвоеността (интертекстуалността) на силогизма от езиковия пласт. Нищо не съществува извън езиковото силогично множество. Оттатък него е непомислимото. Непонятното. Така, всеки езиков ареал е валиден подклучен към специфичен кантекст, не към действителното всеобщо (ако такова е изговоримо), а към условия, при които би бил достоверен. Следователно, всеки език сочи към ментална полоса, функционираща през общението като действителност, дори и да е съноподобност. Тя ще изговаря като достоверно условието си за безсъответност, тъй като няма нищо извънезиково, което да има предвид. Така казаното може да е единствено безлогично (стига да не се е обявило за такова в преднамереност). Никой нищо ново не може да каже, за всяко общение то-нищото е небивалост, безаналогичност. И не бива да е казваемо. На

езиковият миротворен конструкт в парадоксален смисъл липсва автентичност, защото характеристиките му се унаследяват, „заварени” са за която и да е окултурена идентичност. Всеки интерпретант свои стареене (свойствена единствено нему темпорална обремененост), *абсолютизиран* през тавтология с предхождащият го. Абсолют произвеждат инерциите на ежедневните типизирани навици за адаптиране към средата и консерватизма на възпитателната квазиинициация. Разгръщайки предходното: Нужно е при анализа да се отчетат както произволната динамика на средата, рояща непрекъсваемост – жизнени „обстоятелства”, така и рефлекторновтвърдяемостта на културните стереотипи за наиндивидуална цивилистичност. Ритуално преживяваната всехранителна космология е “политизирана”, а езикът, през публичността, от пространственоподобно сакраментирано умилостивилище се трансформира в квазиагора. Така, патетично икономисвайки жизнена енергия, културата се банализира до системна класификация на дуални многозначителности, моделно засрещайки всяка динамика на естествеността. Предпоставено от които - едната съставляваща - е унищожимо-непригодна. Диадите са изборноназидавани от множественостената, меднирана през общението и недостъпна емпирично, наносна представа за явяванията на Света. Стагниралото, под угроза от ментална дискриминираща изгнатост, карциране на идеонизявлението. Макар и тавтологизиращо инерционно, хербаризиращо Смисъла, предпочитаното (бравурно „рейтингуваното”) разклонение в алтернативата е потентносменяемо, което принуждава актуално доминиращата културна парадигма да се *овласти*. Да се отбрани от виталността. Културността е “администрирана” ужасеност от необхватността на мирозданието, смислов паралич, паразит върху оплътскостената екзистенция. Културата е в постоянство разочарованосъответна. На нищо от индивидодействителното. Защото е общопригодна. Общопригодна. В този порядък понятието „абсолют” има социокултурен произход и се свързва механично в силогизоурбанизма на „истинно” и „същност”, с които, в осъвместеност, определя ареала на осветлената съзнателност. Съзнанието ни е „езиково”, граматично обусловено и послужва като

плацдарм за да се отвоюва себеидентичността, даруваният през общение и съкровенизиран „Аз“. Така логикаризирано, съзнанието „метафрастира“ (въвежда наготово, повдига от недефинируема морфична всехранителница) реалии в конкретната квазиматериална прегледност. Съзнанието и интегритетът „Аз“ се определят взаимно, в режим на съотнасяне, без рационална изчерпателност. Интуитивният речеви режим подава вече случили се съвършености, завършености, предхождащи нас, поведения, манифестиращи друготийна воля. Като да е на означаем Друг. Но при нормиращата предпоставка на чествано като *сакраментално* преживяване (от друга полоса на изговаряне - метафракцията определя изключителността на преживяването, тайнства го). В ежеднезната логотипия интуициите за смислимостта битийна са отдавна публикувани, а медириането им ги равни с всяка преживелищна програма. Те са окултурен в безапелационност, тъждествен на даденото в наличествашото Смисль, предназначен за всеки-дневност. И така взривяват собствения си, абстрахиран от прегледността постамент. Патернистичното, нуминозваното, „наследство“ е едновременно слово и поведение, доколкото няма действителност извън назиданието за легитимирана смисленост на вещността. Речта е вещ. Всяка възможност за вещ. „Речта“ метаморфозира в „език“ посредством отпадане саморедукцията на смисъла – езикът, преставайки да от-граничава, обозначава и несъществуващото като съществуващо. Поглъща в мрежата си полета смисленост и ентропично премълчаване. Обгърнато от познаваемото, в нареденост, несмисленото е едновременно обозначено и отграничено. То функционира като „наличност“. Отсъстващ смисъл, непразност. Между знака и менталната универсалия се предпоставя неразрушима връзка, в която по определение не е необходимо да има елемент на вещественост (тя е потенцириана и стартира през конвенцията на общението). За сакраменталията в тварността следва да се съзерцава насъщността, тя е повод за хваленословие. На Тайността, в скритост държаща Свет-ийността-а. Езикът има да хипертрансцендентира достигайки предела си, да се самоотрече, а не да подреди универсалия - той я мотивира до реалиологичност (дава ѝ причина), предназначавайки я за “нещо” биващо, но непредаваемо изрично през

емпиричний опит. “Реалістичність” в ідентифікаційний ні, цивілізаційний ідеоконспект, є все ще неслучила-се, несстояла-се і несстояща-се бідешність. Но предзната і наслідяема.

Смислообразуването є підозірана сврхнеобходимость на силогізірането, то є “това”. І є властно-монополізірано, царстващо. През монархістичната му претенційність се потапят всесвободата і спонтанність на общеніето - то є єдинствено утилітарно-прагматично, ілі ізобіщо “не-є”. Така, всяко означаващо сочи към обезвременен Смісьл. Єдин і сьщ, тавтологізіращ необхідністьта си. І світототсьстващ. Затова пгк необозначим-в-єдинство, потентнопреживаем в усамотеност і споделяем при паметуване, че не-є-това. Не точно „това”! Затова възможновсякакъв, сьделім, *мой*. І похищаем. През общеніето общєжителстван, всеобщен. Нікого не сь-държащ, но і інкрімініращ ме. Обезопасен, но і “отвякъл” мен, Свєта-мі. Стартірал като культуорохранітелніца, в която се схождат през режим на означеност мета-важністьте от достьпний свят, єзикът замєства в прєживєліщністьта Свєта. Става Свєт.

Єзикът є Свєтът. Но не целіят і всевъзможєн, а целний Свєт - всічки Свєтовє, сьстоялі се в общуване. На всекі свєта, доколкото є матрица за значімості. Єзикът є допусната ідентічність, при това я сьдържа ізцяло. Спусък на авторітетното, “Аз”-ово говорєне є коя да є част в пьзєла на рєчта, поради коєто тя є повєчє от самата сєбє си (сьдържа непроизвольні, законообразно възніквають, аксіоматічні отговори). При радікален разрез на сьвременната функція на описанія механізм, се наблюдава мутация в прінціпа на ідентіфікація. Той вєчє не се ізчерпва с: “Аз сьм славецій /Абсолют!?”), а се подчінява на актуалната форма на *нормальність* (“пазарний закон” за тьрсєнето і прєдлаганєто), поради сврхпріоізводството на біографічна сьбітійність. Нормаліята є наносна і токсічна до мащабіранєто си, а сьвременієто є потрошіло трансформаційний механізм. “Нєщо” ізпівва жівота ні през общенієто. Всічко налічно і поміслимо є моє, докато нікой ілі нєщо не си рєші да го свої. І послє да се занніати. Налічєлстваящій бліжєн! Псєвдостадо сіамстваящій, многє-знанці. Функціонірає єдин за друг като склад за резервні чєсті,

трезор за емоционални съкровища или магазин за играчки. Най-често последното. По стандартизиран договор, чийто клаузи “заварваме” с раждането, общността ни обещава паметувано съществуване, за да има откъде да гребе разпечатана живост. Изпелтечването им моделира култура-та. Тя не ни гарантира нестрадано празнуван живот, а само, че ще размени нашият срещу нечий чуждеец. При поискване. Отдаваме редуцирана живост, за да приемаме подобна. В някакво-си-там съотношение. Получаваме живеенето си през сделка, “друготисване”. Един-другиму, несакраментално. Очовешкостено. В приближеност сме, не защото имаме общ произход, а защото съседстващият е произхода ни. Буквално. Актуалният обмен съдържа социалния пазарен статус на идентичността ни. И “медия” е проклетисаната видимост на пазаруването. Ако не си пожелан, си публикувано безразличен, незначим, некрологомъртъв. Пожелаването означава, че те-има и за да не свършиш в емпиричния предел на органичната си живост, е достатъчно/нужно да попълниш нишата на идентичността си с чуждата живелищност. Езикът е прокрустово ложе за идентификации. Функционираме като отметки в тефтер на счетоводител - графити, пренасящи през границата на имената си желания. А желание не сме! И никога не сме били. Но техни сме. Словесата са хищно протегнати ръце. Всяко име хапе. Говорът е амнистирано-изпуснат от съвестите геноциден глад. И „канибал” е позивната на морфичното ни езиково множество. Безсъгласно повтореното, многократно, до екзистираща универсалност, ведение. Откакто (според свидетелстването на римляните) християните ядат деца. Младенци мъдрوليки. Аргументите на предложената теза: Динамиката на жизнен материал е увеличена, благодарение на облекчения достъп до него чрез технологичната експлозия на медийните механизми, като за броимо време е достъпна все по-голям обем преживелищна информация. Но в съвременното реалното е биващо едва след като е било възпроизведено. И класифицирано. Пожеланата чужда идентичност заварваме житейски като паталогизъм, компенсирал тавтологичността на преживяванията, многократното отработване на подобното - разпознато като родова памет, културен генезис. Но и същата детавтологизируема идентичност регистрираме циклична през индивидуализираната живост.

Посредством снемачи доверителността в общежитието кризи, групиран “историзъм”, който микроезикът абсорбира, речта поема множество латентни идентификации. Езикът има да преправи идентичността, да я оцелее. Квазиадаптацията са произведен в прекомерност жизнен материал. Кризисът не унифицира биографиите, а ги схожда, силогизирайки ги. Биографията се манифестира нелична, ролеви статус е. Идентичността се въвежда в езика категориално, като множествена живелищна ниша и се конкретизира аконклюдентно, чрез изчерпателно засрещане на съкровени истории. “Срещата” денсторизира в удивлението от неизречимостта на екзистенцията и самоумалението ѝ в актуалната живелищност. Речта загубва наративните си клишета и се при/умиравя. Комформистична е, монолог на паралелни биографии. Слушано доверие. Обезопасена, хигиенна зона, в която всеки може да е всичко, насложено му от воала на говоренето. Защото е в хиперактуалност - интимизирана словесност. Идентичността се дефинира през за-среща, мутирала в неразбиращо съглашение. Оглеждане, безразличност. В съжителството на маркираните посредством историокризата процеси на цикличност и натрупване, се оформя тенденция към преодоляване на дуализма (моя/чужда) в самопораждащата се чрез общуването идентичност. През граматичната обусловеност на смислянето (*алфавитно* или *азбучно* съзнание, при подозрителната им, “генотипна”, културоразличност), чуждеещата идентичност се акумулира менталнопреживелищно като огледално-своя. Своена. Хигиенизирането на ситуационния материал води до законодателство на идентичността посредством езика - възможност личността да се дендивидуализира, но на твърде висока “цена” – десоциализация, практикувана като личностна криза в архаичните общности. Анонимизиране поради употребата на некомуникативни, дискредитиращи хоризонтираното общение жизнени формули; социална смърт (миграция), мълчанието на „авторство”, незащитено с авторитет, поетичноналюдна употреба на понятийните матрици. Перспективата, в процеса на придобиване на идентичност посредством езика, е носталгична, парадоксално регресивна (отговаря на формулите на “втвърдените”, предоставящи отработени екзистенциални похвати, култури) - *кфажба* на авторитет. В

езиковата унаследеност съществуват самоличности с ниска и нулева езикова стойност, както и такива с вторично завишление - оmodерени, поради масовата им употреба *безавтентични*. Повторението на инсайтни и синкопни, неадаптивни житейски поведения, посредством информационно натрупване до критична маса, ги въвежда в общението псевдоостойности. Конвенционира ги. Употребата на индивидуални маски в пазарен модел изисква по-големи в сравнение с архаичните ритуали, “технологични мощности” за изработка на идентичност: виталност на ценностите; освободеност от личен (биографичен) ситуационен материал, за да се акумулира временно значимия чужд в пожелания му обем; съхраняването му посредством износ на жизнена събитийност в неавторитетни житейски стратегии. Последните постепенно стават дефицитни и все “по-скъпи”, поради достъпността на техниката за остойностяване - провокиране на не-лична биография, което автоматично застрашава (а при упорство сменя) статуса на маргинала. Публикува его-то. Вулгаризира авторитетността до “експертност”. Освободеността от страдание при натрупване на емпиричен жизнен материал води до лениво, абстрактно (ничие) живеене, себезказ, в който спонтанноавтентичната обремененост е авторитизираща, само доколкото е изгорила детайлите на биографията. Затова езикът е принудено самопораждащ се след всяко смислово прекъсване – без изумлението на непонятността не се акумулира токсичнострадан материал за преодоляване, т.е. няма възможност за “изключителност” на личността, тя не е авторитетна. Авторитетът съществува в секуларността единствено като редуциран до добротворен ежедневно жизнен материал, чийто регулатор е културата. От авторитетността са отпаднали празничността на откровението и епифанията. Или не, те са кощунствено *пазарувани*, наред с баналното. Ежедневноповтореното. Употребата на езика отваря достъпа до идентичността. За него идентификацията е преодоляем жизнен материал, употребимостта му я прави подходяща за “усвояване” от досега възприеманата като чужда такава. Но, без реч, приложим към нещо език, не съществува авторитет – трябва да е проверен в личния живот, което означава да е отпечатък на интимно усвоено страдание/радост. Да е “подпрян” в личнотия. Мотивиран, наративиран. И така

уловимо публикуем. Следователно хронифицирано укорим в неавтентичност, доколкото през медиацията всичко е бивалост. И манипулация, нищост. Парадоксално фалшифицирането, анонимизирането на жизнен материал, функционира в принуденост от необходимостта да бъде защитена съкровеност.

В заключение: човешката личност (публикуемата психо-физична отбранителна феноменология) е социално, в колизията на езици, унищожаема. Тя няма устойчивост, незначителна е. В индивидуалността се четат откраднатите самоличности, като “човек” е само заменяем техен представител в актуалния потокотекст. Общуват плакати, или техните деформирани и окосмяващи се сенки. Автентичният диалог е между *анонимната* идентифицираност с повтаряемостта поведение и *откраднатата* идентичност на житейската събитийност. Същинската индивидуалност е използваща се от анализа динамика на сложни конструкти, агония на словото, криминализирано като препродадено сбогуване със “себе си”; при което на езика се гледа като на “включен в” и “включващ” неизтренивани граматични матрици, постулиращи унаследена етична компетентност.

“Изкуството” е културосекуларната матрица за отелесяване на менталните събития, а публичният му характер взисква перманентна реч. Неговият сетивен материал е встрани от “езика” на виталния живот, като зрелището е език, само когато кодът му е мотивиран до достатъчност през припознаваем силогичен алгоритъм и е рационално достъпен (поражда конвенция на общуването). При това, актуален интерпретант на феномените му (“текст” в уширен смисъл на понятието – предназначен за комуникацията акт, включващ визуализация и/или слово) неизбежно е навикотворната познатост на житейската, културната повтаряемост. Зрелището по презумпция цели да предизвика през конвенцията си предварително известно на инициатора, бивало, окултурено преживяване, а логосотипията, която разрушава (тази на ежедневно следване) има да се преподрежда усилено от общността на ставане на зрелището. Да се курира в животопотока посредством акумулирането, припознаването, на

актуалния събитиеен материал. Така, зрителското общезитие е призовано да сравнява темпорални множества, да реди състоявания. Резултат от „действието“ е преразпределяне на авторитността от социума към индивидуума - емоционирането на конюнктурния ментален порядък само манифестира неспособността прочита да се архивира. Зрелището е афектноинфектирана зона до полагането на събитийният му материал пред пиедестала на „автора“. Докато обговаря (бомбардира) познатото-ежедневно, ползвайки като контрапункт традиционно възприеманите от общността смислови норми, зрелището функционира като дискурсно „кръстовище“ (критично място, метафориране), но не създава доверителна реалност, а квазииндивидуми - лидери/автори. После ги мисли като *текст*. И ги превежда към съществуващото. Изкуството се употребява като редуктор на това, което „очите не виждат“, поради което сетивнодокументираното следва да се деформира от значимостта на смислянето. Биващ е само Свят, които има Смисъл. Следваща задача на високоумната технологичност е да предаде онова, което се намира зад спуснатите клепки ... чистата мисъл. За да я изпълни настоявайки да е „действителност“, изкуството следва да е единствено ментално. Такова, то е възможно единствено като манипулирана представа, а не възприятие – телесността прибавя към реалното спонтанна неопределеност, лишаваща го от фантасмагоричната му простота и хармония, заставяйки го шурмово да подчини съпротивите на избрания материал. Да заприлича на даденост. Веднъж виртуализирано, зрелището би било „чист“ феномен, но и в крайна степен недоостоверно – не би имало какво да му придаде авторитет, доколкото страданието, заключено във въплътяването, е единствената защита срещу социалната анонимност и ... несъществуването. Стъписваща, христосоцентрична културоаксиома. Страдането оценностява в максималност, когато е *невиновно*, причинено в послушно съсъглашение. Когато е погребан в плътскост вечноживотът, духът. Духът е обезличено всесъответен, преосъществено станал смъртноносец. На зрелището остава тенденциозно да лишава квазиличната биография от утилитарност, т. е. да я освобождава от етични категории (по подобие на сънния статус, където те отсъстват - за тях няма критерии).

Следващата травма на зрелищността би била денормирането на менталната реалност, посредством премахване на границата между изкуство и ежедневие, дотогава определяна чрез *случайността* (“някаква” надлична тайна). Съкровеният, Аз-преживелищният материал, предпоставено би се редуцирал до възможния за повтаряне общностен такъв, защото не може да се заличи в анонимия. Съществува праг на насищане, след който множеството биографии запълват менталното пространство – отвъд него те се редуцират в поведенчески детерминизъм през авторитета на модното и фалшифицирането на индивидуалност. Резултатът е кодифицирано поведение, което не се повлиява от промяна в алгоритмите на *съпричастие* в акта на зрелището, освен ако няма промяна в реалните на ежедневното (дозрелищното). Последва нова квазидействителност, която да освободи следващото натрупване. Поведението определя Света, при заедност на правенето той е общ-ен, квазимотивиран. Манифестира се *единна*, ничия, на всички, биография, а зрелището е технология за “живот”. Сега сме тук – животът е изкуственост.

Ежедневното е спектакловопроводящо, като да е произведено, производно на живостта, без да е друго, освен нея и никога точно-тя. Животът е самоагорстван, реторично изливане върху екзистенцията. Публицистициран е.

Нямаме задължение да гледаме на предходното като на хронология. Ако сме само времеещи, а позоваванията на бивалото са реторични фигури (доколкото извън обема на говоримото няма какво да бъде казано), то всяка обобщеност е воална за света, тушираща всевариантността на действителното. В паралелстващ протокол на говорене тезата функционира през дисектиране на имажинерното, но и като да е пространно множество от острови на спонтанно изплуващ Смисъл. При епидермален, на повърхността, отказ от постоянстване на културността до степен на отречение от смисленост и умора от хронифицирано претенстващата жизненост, в подмолност изкуството би се отричало от спектакуларността на ежедневното и неизречимо би се преживявало като процес на *интензификация* на истинното.

Изкуството като да замества ритуалията, последованието, перманентно новиращо Света, във формула, динамизираща условната подмяна на реалността. То подава преживяемост към говоренето. Доколкото действителното е речево фантазмагорирано, “реалното” бива субективноподаваното, а то образува предвидима и заварвана в готовост картография на Света. Така светът е в спокойствие, равноделно куриран и амортизируем, овехтяващ с мен. Сигнализиращ ме като баналност, с която ще се снемат всички възможни светове. На всяка неразказваща ме другост Света. Изкуството е преизкусност на разслоението, през което преставам да съм монолитна себичност, единовъобразеност. Все пак “нещо” трябва да я демонстрира възможно преодолима за съвременника ни, обременен от секуларността. Себелюбен. Изкуството, в концепта на културата към която принадлежим, има да изкаже (схематично изведено) едната биографичност – тази на Първочовека, не по време, а по статус, преживяемо “истинен”. Действащ в очевидност. Мегабиографизиран, в който приютен преставам да съм мимоетност. Зрелището е *припомнящо* друготията. Миметично-несвободно е, реверсивно. Жертващо историята (ми). И така, зрелището е изкусност, инструментирен процес на пренебрегване на всяка биография, до изплаване на безапелационна, ставаща живост. Нея то не може да продаде, да подаде на света като шедьовър. В завършеност, извън полосата си на състояване. Спектакларността ще трябва да-бъде отказ на себе си. Ако го прави в нарочност, значи се самоубива. И всичко, което нарека “изкуство”, ще стане такова.

Отново, в опит да бъде из/на-речено: Доколкото трансмисията на битийни отпечатъци само легитимира процеса на общуване, то *медиаторът на биография* не би заличил свръхемоционалния жизнен материал, а би го разширил до всеобщ (създавайки произволна, призована, “реалност”). Зрелището би отменило индивидуалното авторство, предлагайки/налагайки повторям, независещ от индивидуалната психична ситуация поведенчески модел. В това разбиране нормираната реалност, конвенцията, винаги е равнозначна на изкуств/ен/о. Зрелището става медиатор на поощрено-правилно поведение от индивида (микрокултурата) към

социума (глобалната човешка общност). Общежитието „произвежда“ членовете си, отдавайки им чреслата си. Изкуството никога не си е поставяло за цел пряко да деформира виталния живот. Сега го прави непроизволно, в рефлекторна погнусеност от инцеста, което налага две основни разграничения на зрелището – от *политиката* и от *религията*. Ситуацията, в която разграниченията все още са възможни, можем да разглеждаме като “кризисна”, а манифестирането ѝ – като “зрелище-симулморт”. Изкуството, в този порядък, не е сакраменталност. Затова и “авторският”, индивидуализиран *артефакт* няма осигурена предварително, общовалидна онтологизирана значимост – не е ритуално „символно действие“. Следователно, изкуството не е предназначено за преживяване през каноничността, *потентнохаризматично-е*. Такова, то предхожда конкретното си овеществяване и е “нещо”, “явяване”, призрачно и безтелесно. Не можем (невъзможно е) да се ползваме прагматично от онова (по принцип, каквото и да е то), чиято базова характеристика е, че ни употребява, за да съществува! Ако примири претенциозната си безбитийност, изкуството-живот може да има за хипотетична цел единствено да ни деактуализира като индивиди и впоследствие да манифестира законите на един друг, някакъв, какъвто и да е (извън животосъхранителния патос на еволюционната парадигма) смисъл на житейското следване. По този начин като “изкуствовторна” обозначаваме винаги и само *живост* извън ежедневнопадавания смисъл на възпаляван от навици мозък. Новораждане. Но в момента, в който с писък откаже да обслужва силогично *овещтелия* свят, то ще се лиши от възможността да съществува като обитаема реалност. Агонизиращо пред границата на отсъствието, изкуството, патологично залутано във вещността, определя точката на отпадането ни от Битието и поражда *посока*. Тази на завръщането – смисъл, парадоксално по-значим с приближаването му към възможността да обозначи нетелесното, където по презумпция погива, заедно с легитимираната “логика”. До окончателното финализиране на трансформацията на телесно *съществуващо* в непогиващо *живо*, след която вече стават произволновъзможни изборите между етичните категории, грехът, разбиран като падение в тварността, не свои

автономно битие. Той е съществуващ само имитативно, “на ужким”, като игра и травматично паметува закономерността на собствената си нищожност. Следователно, изкуството по-грешно взело се насериозно като да е покайно, самоотричащо се. И още. Знаците, с които се обозначава сетивно изкуството са единствено методологични – те го допускат, без да го съдържат. Поради което, биха могли да са всякакво “всичко”. Същата абстрактна пропускливост ги прави “неизключителни” и “обикновени” (освен извънмерните *дарове*, за които ерудитията назидателно настоява, а смиренното напомня, че са били предназначени за всички, но недостъпни за всеки), простичко кодирани в “ежедневното”. Пояснявам: дългата верига от психични ситуации, образувачи културната памет и еднакво достъпни за всеки член на споделящата я общност, създава нагласата *светът* да се смисля като познаваем. При това експериментално-емпирично. Чрез провеждане на наблюдения, за чиято успешност е достатъчно да се фиксират устойчиви (повторяеми винаги и от всеки) параметри. Цивилизацията е класьор на вещиности. Цербер на реалното. Архивът на културността е съставен резултат на съприкосновенията на субективните пожелавания, с отказите на “действителността” да удовлетвори, да е удовлетворяваща. *Дарът* на нуминозновдъхновеното е тази изходна и нямаща с какво да се сравни психическа ситуация, която по отношение на всички останали в същия времеви разрез е “случайна” или “нонсенсна” и като такава е изведена пред множеството причинени в някакво следствие. Логоцентрирани и облечени в реалния. Следователно, реалността, която обитаваме, е намислена, симулирана като да е биваща, защото тенденциозно включва сверимите с културната памет съотношения. Върху премащабирането им до лично възприятие е съсредоточена цялата словесно-смислова конструкция, секуларността пренебрегва крайните точки (понятията са безсъдържателни, определят се кръгово, речникоподобно), а следи единствено менталните преходи. Правилно е мисленото в правилност. “Действителността”, доколкото е етичен извлек от предходили мен избори, съществува по изрична договорка, за която имаме да премълчаваме. В експанзия на ужасяващата втишиненост пред насъщността. Ако пред мегалията на живостта всички сме

безмълвници какво препятства меднирането на биографии - *всеобща* да е собствената ми/ти намислица и тушира изкуството в пренебрежима, карцерно преживявана реалност? Какво изобщо вика това питане?

Ритуалното е невъзможно да бъде без мит, то е и това ставане, което го валидизира. Ритуалът функционира през емоционирането на знаенето за Универсума, унаследено като матрица на човешкостта през митовото съдържание. Важно е не съдържанието на мита, за ритуалността е от значение, че тя го всеобщи. Точно това зрелището мистифицира. През архаичната мистериалоподобна театралност очакването е театърът да предоставя в протокол на актуализация „метафизични“ *послания* (доколкото изкуството е нормирана, рационалнообезпечена квазиреалност) и *преживявания* (доколкото е оценностена от макрокултурата и утаена в скритостта на непосредственото общуване емоция). Като всяка гранична за изкуството и несхождащите се с него езикови структури територия, тази на сакраменталните смислопораждащи преживявания е по същество плацдарм, траншейно отвоювано „общо място“ на паралелни дискурсни коридори, в еднакво означени, но неслитни феномени на менталността. Такива се не само външните за театъра-метаезик (култ, терапия и пр.), но и овътрешнените конотации с театралната метафизика в изследванията на „театъра на изворите“ (Гротовски, Брук, Барба, Шехнер) . Антропологичната насоченост на театралните търсения от които се отгласвам тук, предпоставят достъпност и всеактуалност на специфичен „метафизичен“, разбиран като да е „духовен“, механизъм, който дава непосредствен достъп до концептновсеобща *истина* през нуминозно, предпоставено тавтологистчно за коя да е индивидуалност преживяване. То остава субективно неизговоримо, поради което болестотворно извън ритуалността и има по презумпция да се равни на това на всеки струпан от общността. Механизмът е унифициращ индивидуумите, поради което по необходимост сработва през кодифицирани съдържания. Те следва да са и са “митологизирани”. Така, митът няма вариации - той за всяко негово ставане е нов, новоразказан и съ-общен. Доколкото е функциониране извън смислова конкретност, митологемата може да бъде предоставяна в достъпност

посредством технология на състояването му – оттам и интереса към колажиране на архаичноритуалното в паратеатралните експерименти. Дали актуално-истинното е синхронно с това на патриарсите първоизговорители и след състояването му в интимността няма как да съдим, освен по легитимнокоридорното ѝ изговаряне и образувания през символно поведение “свят”. Но, доколкото е „общо” знаене, митологемата съдържа вграден пласт на неотзивчивост към усъмняващия се безразличен. Той е неадаптиран и може да е отлаган встрани – мислен безпосветен, не-дарен. Възможно е единствено да бъде “конфронтиран”, не и уговарян. Всяка другост е тестова и тествана. От въпросителната към специфично театралното в зрелището (непосредствената състояност на общуването, равняща в равноделност присъстващите) остават огризки: тренингови механизми, текстови полета с висок архаистичен интензитет, подражания на ритуални последования. Така, от изследване на унаследимоналичното, театралните антрополози приплъзват към абстрахиращото перцептивния опит – важна става надличностовата ментална програмируемост, дори и да не е състоялост се. Концептуалната ѝ състоятелност, „възможността” ѝ, е до достатъчност мотивирана през животооборота (комунен принцип на съжителство, продължителни тренингови цикли, „поканенена” посветеност на практикуващите и назидание от „действителни” адепти), синхронизира съзнанията, за да я излъчат като светопознание и да се *съобразяват* преживелищно с него. Така истината става валидна, защото е не-живяна от инициата преди, новоразкрита е! И доколкото паратеатралното не излъчва единно-всечовешка идео/мито/логема, ако живяноизговореното е в уподобеност на дотогавашните жития от онтологичния кодекс, значи е приемливата Космогония. Т.е. на „истината” не ѝ е нужна обектност и житейско следване извън общността, които да облъчи, а валидна технология на ставане, през която да се актуализира. Поради което за Гротовски акцента лежи върху аморфозираната фаза на смяна на живелищните полоси, като да са стереотипни, твърде осветяеми зони и в еднаквост малоценни. Важен е ритуалният жест на трансформирането им, моженето да се прави свят. Следователно, истинното е кощунствано, доколкото е самопредставящо се единствено през концепта на ставане.

Неявимо за кой да е чуждеец се. “Канонът” е *включващ*, живяем и през това назидателен. Не-аналитичен, безпредставим. Поради което, парадоксално, паратеатралното крушира в действителното си житейско състояване – там става „вярно”, не-игра. *Заедност*, която е само комунност, затвореност в непосредственото ѝ практикуване и е непоносимо да е точно-тази. Защото изглежда да е “случай”, безпосоченост. Завареност, която е завряност. *Метаезикът* – във въвеждането му през изложението като инструментариум на зрелищността – „десакрализира”, посоката на пътуване на смисли е обратна на театралните антрополози от края на XX век и застава менталността на съноподобното към хипертелесност. Погребва я в актуалнобиващото. Нищо от антропоморфността не е имано в предварителност, регистрираме акта му на биване едва в режим на споделяне. Тялото е сигла на овътрешнени, погълнати съдържания и в работата ни е предложено за оглозгване. То „съществува” за сценичната квазиреалност само във функцията си на знак и е постоянен обект на мотивирани през актуалността интерпретационоподобни избухвания. Живеене, мистификацирано да е естетика. Експериментирането с разбиранията на ставащото без единственост на смисловата му парадигма е несъстоятелно, ако изтръгва сценичното действие от кореновата му система, сочеща всичкотийността, някаква хипотетична универсалия за първопричина. Че такава изобщо е възможна. То само казва, че не-е-тази. „Театърът-метаезик” не я търси в културната квазиархеология или в напукисткото визионерство. Отказва да я уеднакви за всеки, доколкото действащата през метаезика решетъчна структура на зрелището е разположена върху пълнокръвната биография на случващите го. Нейното афектирано наличие я подава пренеобходима, мотивирана в силогична достатъчност и поради това явена. Механизмът на зрелищността има за задача да я мащабира, да я окрупни и да я превърне в предложен на-всички житейски модел на спонтанна креативност, помествайки я до тази на-всеки, в легитимната за специфичната култура мегабиография на Първочовека (не по статус, а по време с което равним). Без да я сломи и унифицира, унижавайки я до нищощвуване! Прегръдка на свърхконкретното с философско-поетичното. Така „театралното” в конвенцията „метаезик” риторства,

метаморфозира съдържаеми през псевдоколизии. Предвижда значения без нищо да каже. Като да е концентрирано упражняване на говорене. Харизматичността е гносеологичен анархизъм и не цели прегледно постигане на тавтологични ценности. Напряга границите на етична поносимост в общежитието, експериментирайки с естетическото преживяване. Но харизматичното е наличност, и съдържа разтърсваща усъмненост, че общуването е възможно да надмogne собствените си ограничения – то следва да е обслужвано от език и облянато в доверителност. Така, актът на спонтанна автентичност е едновременно единствено понятие в непосредствеността на комуникацията и гарантиран от свободата да е прекъсван. Той може да е измълчано-допуснат, състоял се публично като монолог на непонятното, единствено, ако обосновава ентропичната първопричинна тайна на мирозданието. Ако сменя йерархирането на житейски ценности чрез действателното - процесуално, през ужаса/удивлението/празнуването на съществуването. И така, харизматичността не си поставя въпроса за идеологемната стойност на силогизмите, оценностена е самата възможност за доверено общуване във физически калкулираното се и овременено житейско множество. Нито един от театралните инструменти няма основания си в сценичното последование, ако не допринася за преживяване на новираният демиургичен смисъл на съществуването. И всеки един би следвало да отпадне, ако не функционира в срещанията на живост, гравитиращи около конкретното зрелище/тайнство. „Метаезикът“ като театрална механика е освободен от еднозначеща интерпретативност, той не преизрича метафизицираната „правилност“, а асоциира, гроздейки смисленост. Изгражда вериги свързаности на значимости, човекословия.

По така въвеждания теоретичен коридор следва да се разставят терминологични капани. Посредством отстоянията, харизматичността се описва като съществуваща, приемайки ги като прародилна силогична прегрешеност – чрез тях тя настоява, че е насъщност,

промисляйки се в отчужденост, в заставена неидентифицираност със самата себе си. По същество, в стартовото ми разбиране, харизмата е неизтребим ефект на екзистенцията, поради което съпътства всяка публикувана жизненост. Нужно е да се въведе такова наричане, което не сочи еднозначно към абсолютизиран източник, доколкото културата ни вече знае Смисъла на всяко говорене в прекаленост и го тавтологизира през инициата на общението. Класифицира говоренето, без да знае изговаряния. Обезличи го. Търсеното е квазипонятие, което да а е спонтаннотогждествено на ставането си. Самопречинно е.

Нагласата на театъра да се гледа като на „имитирана реалност“ имплицитно съдържа идеята за съществуването на артикулируема, произволно достъпна „обективна“ действителност, чиито характеристики могат да бъдат познати и противопоставени на тези на субективно манипулираното (авторизирано) произведение. През тази спонтанна философия действителното е свидетелствано в сценичния акт, които го произнася в добросъвестност. Оттам и естетическото преживяване е обогатено от “критерии за истинност”. Тази е и традиционният за нашата култура стартов *наглед* на зрителя, той разчита за подкрепа на спецификата на актьорската игра – синтез от автентични преживявания и усилие да се забрави, че са инсценирани и предназначени за наблюдаване. Веднъж попаднал в езика, Светът е *извлечен*, върху вещността е положен пласт на смислоудържащи значения и всички останали (непрагматичноупотребими) атрибути потъмняват. До несигурност в съществуването им. До несъществуването на „действителност“. Следователно, зрелището няма как да е концептуално повдигнат емпиричен материал за смисляне на обективност – то съдържа променяем обем освободен, ненормиран, „витален“ живот. В този порядък, пръкваната през общуването на лицидей и свидетелстващ реалност, е гносеологична проекция - условна и временна реалност, производна на механизма на състояването ѝ. Като такава тя не може да има остатъчно-вторични на актуалната среща онтологични „претенции“. Театърът е средство за познание единствено на създаваната от него и удържана в комуникационния канал на зрелището квазиреалност. Изхождайки

от описаната нагласа на зрителя да промисля естетическото като отразена и манипулирана действителност, можем да предположим, че информацията, предавана посредством театралния език ще бъде неточно декодирана от реципиента. Оценностяването на жизнения материал, какъвто ресурс свои предложената за съпреживяване чрез зрелището споделяема речева система, не се влияе от преценката на качеството на комуникация (съвпадение на „разбиранията“ за наличността на обективнодействителното), доколкото преживелищно общуването е накърнено – в „криза“, поради усъмняването в автентичността и спонтанността на актьорския акт. Подчертавам, че описаният модел е вторичен – прякозависим от културната доминация на форми на театър, пораждащи „традиционната“ нагласа за четене на зрелището. Цялата постройка на концепцията театър-метаезик се изгражда върху хиперкризата на цивилизоваността и съответстващата я ерозиционна подмяна на мирогледи. Но все пак, рационално достъпни, респектиращи логосоподобни системи е необходимо да бъдат налични, за да могат означаемите им да бъдат *употребени* в метаезика. С демаргинализирането на етичната/поведенческа налудност и повдигането на субкултурни феномени до пласта на елитно-администрирана макрокултурна представителност, изчезват и основанията на излаганата тук театрална конвенция, защото *центробежната* енергия на отърсващата се от „втвърдена“ макрокултура личност е преодоляна с *центростремителна* такава – на страха от деинституционализиране. Театърът-метаезик безфанфарно агонизира с приемането на кризисните ефекти като статусни, полагащи се по дефиниция, на хуманността. Идеологемата на концепта е смъртна и актуалността ѝ – безнадеждна разотчаяност.

Ако традиционният, унаследен през психологизма, код на театралното зрелище го определя като „представление“, „спектакъл“, а авангардните форми – като „пърформанс“ или обживяна „инсталация“, то „акцията“ е най-близката до „театър-метаезик“-а сценична конвенция. Това по същество, обаче, е термин въведен от Йежи Гротовски за нуждите на „обективния ритуал“ и през неговата философия се възприема като положена веднъж завинаги чрез натрениране хоризонтална

партитура, изпълнението на която „пренася” лицедействащ и зрител по преживелищна „вертикала” (квазимистичен асансьор). Практикуването на предаване на преживелищен патернистичен опит посредством телесно поведение (тук се включва и звукоизвличане, ритмуване, разположение на тялото в пространството) е емблематично за кодифицираните форми на сценични изкуства. Ако допуснем, че произхода им е в ритуалните практикувания, то следва първоелементите им да се извеждат от функционирането на мита – винаги чрез ритуално преповтаряне, разположено в общностния масив, индикирано като „правилно“ поведение. Правилността му не произхожда от безопасност, напротив, ритуалът по същество съдържа неемпирично пътуване „отвъд“ ежедневната, поносима и очовечена реалност. Доколкото е мистичен, интуиран акт, всяко ритуално последование съдържа застрашаващо индивида приплъзване в неизвестното и изключителното. Взривяване на епифанийноизсипаното съкровено съдържание в общоживият преживелищен порядък. Функционирането на ритуалното е свързано с привеждането на общностния статус, посредством система от претърпявания на страдания от индивида, към универсалния всепорядък. Последният се е промислял едновременно като план и като живеещ, разливстващ се, органистичен. Универсумът никога не е бил мислен „механизиран“, лишаван от етика – съотнасял се е към човешкото посилно и винаги е преминавал през мярата на живот, тествайки еластичността на границите ѝ. Характерно е, че ритуалът перманентно отхвърля встрани ежедневното разбиране за поносимо-човешкото. Прибързвайки с твърдението, можем да настояваме, че обгореното от съприкосновението с табуираното, възбраненото, довежда както до смяна на ежедневния статус на съзнанието с *особен*, така и подключването на себичността към новирани психотелесни модуси. Така ритуалът има да прогори индивидуалните отграничения от правилното житейско поведение и едновременно с това да ги обнови, задавайки им тези ключови характеристики, които да са конвенционални за актуалния статус на общността. Това води до промяна на последованието, съдържанията на отпечатъците върху съзнанието или до отмиране на ритуалния акт. Следва да се уточни,

че функционирането на ритуалния механизъм не се отстранява от човешкото, отпада валидизираният му конвенционален механизъм. Дългогодишната подготовка и практикуване на кодифицираните форми на изкуства имат основанията си не в индивидуалните предпочитания на изпълнителите, а в наличността на конвенционален ресурс в последованието. Те са повикани на живот от общността и отразяват наличието на обединителен мит. Най-често демиургичен (доколкото възникването на познаваемия свят, аксиоматично е заложено във всяка смислова верига), а в неантрофната хиперкултурност и ситуационно-героичен, антропологизиращ. Действията на човека в митовата верига винаги са представени като предшествани и обгърнати от обстоятелственост, несвободни от смисъл и мотив. Но в мита те са парадоксални, манифестиращи логика на надсетивното, неперцептивно и без-опитно адаптиране към жизнената среда. Това я прави от една страна „псевдосреда“, защото е валидна само при това поведение и от друга – познанието за нея е *изключително*, доколкото е съотносимо към „изключен“, ежедневно недопуснат (недопустим) ментален статус. Този, на изместеното съзнание. Ритуалната конвенция е инкриминируема, само ако живеенето е разпластено. Само ако е разкъсано на сакраментален и профанен пласт. Профанното житейско множество по необходимост трябва да се снесе. То е ентропична полоса по отношение на универсализирания непредставим Хармоний, защото е събрало индивидуалния опит, натрупало го е в поведенческия арсенал и го е „очовечило“, подреждайки го в свят. Поемането на поведения от „човешкото“ множество разболява себичността, свръхантропологизира до антропоморфичност, доколкото е опит по хоризонталата, опит на друг себеуподобен, токсичен за индивидуума. Митовият поведенчески опит е жест на един, валиден за всеки, докато антропоморфният е жест на всички, заличаващ всеки. Митовият е предназначен да бъде тавтологично упражнен, а антропоморфният – да бъде „натренирано“ усвоен и възпроизведен, в режим на разбиране за средата и обстоятелствата на съществуването като подопечни на емпиричния опит. Така немитологичните култури отнемат ентропичността на индивидуалния опит чрез редукцията му, чрез предписания за поведения, които са

предаваеми, наследими и едновременно с това формулират „свободата“ като право да си неадаптиран. Да не попадаш в статистически окружената човешкост. Некодифицираното изкуство в бунтовността си е не просто неавторитетно авторство, то е проява на свобода, която има ресурса да завърне поведението към животворящият митов акт. Неговата отличителна особеност нито е в невидимостта, нито в парадоксалността, а в специфичното, оличностено преживяване на „освободеност“. Олекналост до полет. Авторството няма формални характеристики, защото не попада в коловоза на нищие разбиране за културност, то е осубективен и несподелим жизнен ареал. Но може да бъде свидетелствано при мистификация на достъпстваното в реалнодадено.

Акцентът върху характера на преживяването, а не върху комуникационният акт, прави понятието „акция“ в разбирането на Готовски трудно и само с много уговорки приложимо към концепцията „театър-метаезик“. Съвременното изкуствоведско разбиране на термина като част от ситуационно изкуство, поставящо зрителя в зависимост от обстоятелства на които да отреагира, го придърпват към „буквален“ театър. Така последованието се подключва към средата и моментно ставащото, като основния му функционален пласт спекулира с възприятието за „реално“. Напряга го, фабрикува го в кризис. Като да е все-още-възможност, която спекулативно отказва. Теоретико-практическите разработки в работните ни ателиета и производните им покази, целят подмяна на вече въведената като доминантна ни имитативна театрална конвенция, при която зрителят е наясно, че актьорът играе, а актьорът, че зрителят е готов условно да го приема „за друг“ в рамките на изпълнението му. Вместо нея, в конвенцията „театър-метаезик“, пред свидетелстващия лицедейства автентична другост – преидентифицирана чрез тренинги в хода на подготовката на акцията *персона*, подключена към комуникационен механизъм. В този протокол на недефинирана идентичност казаното може да се отдели от достоверността, всяко говорене е предоставено за адаптиране към контекст, който да го направи възможен. А такъв едновременно има в разкращието на буквалността и в презумпцията

за „игра“. Преживелищно общуването е потенцирано възможно в програма на доверие и независимо от самоидентификацията на инициатора му.

„Персоната“ е вторично явление. В ниските преживелищни ядра на индивидуума отсъства интегритет и за разлика от ежедневния пласт на съзнание, не може да се регистрира единен, мотивационно валидизиран „Аз“. Не и ако е изваден от акта на общение. Но като „общуване“ в секуларната култура приемаме да мислим в сериозност единствено хоризонтираното – със себеподобни, антропоморфни същества. Сценичното пространство на общуването дефинитивно е разположено в междуличностното, формовано от идентификациите, „празно“. Него определя конвенцията като *перформирано*, а говоренето, което отзвучава там, променя житейските ни параметри. Остава следи. Но общението е в едновременност и вътрешно, съкровенизирано пространство. „Вътре“ в личността е смислимо пространство, където се образува първоситуационна верига, сюжет, подчиним на необходимостта на сцената на междуличностното *нещо* да се манифестира, да „има“, за да съм. Ако е така, то в индивидуума функционира механизъм, посредством който се изработва психичен материал с които се насища сцената. Психоматерия, съчетаема в подложеност с въвежданото от реципиента, като последния се удържа преживелищно непознаваем, монадно затворен, със собствен афектен шлейф. През сцената, винаги в отделност. Поради тази причина може да се предположи, че върху него се екранират съдържания, които са овътрешнени за инициатора. Инициращият има някакъв коридор на живеене, съставен като свързаности на решения, избори, извличими от всяка оважнена житейска ситуация и постепенно образува житейска походка, която за никого извън личностовите съдържания не е стриктно последователна, но за него има своя мотивационна, верижноподобна логика. „Този“, за когото асоциативната верига е валидно логистирана и е временната идентичност. Остават непопълнени и непреживени съдържания, защото във всяка обстоятелствена програма има индикационни рефлексии, които се изключват поради интегралната центростремителност на „Аз“-а.

Ідентичността формова четенето на ситуациите, симпатизира ги, подчинява ги на походката, като в намерение, повдигайки разбиране за ситуационни възли с поне две възможности, между които се избира в мотивационна квазипоследователност. Така, екранирането е възможност върху другопонятния чуждеец да се струпват, персонифицират като в раздленост, съдържания, които са “непреживени”. Т.е. неадаптирани в уважителност. В качествена, маркираща походката „среща“ това биха били потъмнели съдържания, с тях индивидът има да се „справя“. Те са съналични, но неприсъствени до съпреживяването, публикуването им. Срещата реално би била четена от психичната матрица, като възможност да се обнови преживелищната походка и тя да бъде по някакъв начин („каквото и да е“ по отношение на стандартизиращата поведенческа логика на интегралния „Аз“) *деформирана*. Всяка обстоятелственост обслужва една и съща, вече индикирана ситуационност, друга не е и възможно да “разберем”, нямаме речник за такава. През тази формула не може да се очаква, че и потвърждението на походката би била действителна, радикално *действаща* за нещо в идентификацията, среща, но на практика е точно така. Ако се окаже, че имаме преживяване на себето като детерминирано, несвободно от лежаща в основата на всяко решение криза. Травматично гнездо, регистрируемо през страдане. Идеята, кодирана тук е, че ако сме несвободни не бихме пожелали да навлизаме в кризисоуподобен преживелищен коридор. През логикофемата на животохвалението и удоволстването, на празнуването живеене, би следвало да се очаква, че по-скоро психиката ще се изкуши да „приплъзне“ и да приключим живота си във фойерверк на сладострастието. Оказва се, при потвърждение на житейския коридор, че ако има процес, които ни завлича в кризата, този алгоритъм не е от междуличностното пространство, но пак е общуване между личностови съдържаеми (доколкото само така можем да го промисляме). Тези съдържания, обаче, не са по хоризонталата на антропоморфното, а са по вертикалата на мегалитното. „Нещо“ трябва да подготви у нас територията на оразличеност, за да се реализира застъпването с чужд живот, да разпознаем другостта като срещната. За хоризонтираното пространство са типични съотнасянията и наблюдението, че всеки

се образува като „някакъв“ посредством съприкосновението си с друг и тези съществувания са „някакви-си“, без да имат задължението да са същински и встрани от философстването дали изобщо „са“/ съществуващи, дали другият е въвеждан като автоекзистенция. Самото екзистирание, в най-чистия му вид – като съществуване на човешко съзнание – се оказва несмислаем през срещите проблем, който не може да бъде промислян. Той някак си стои априорно и по необходимост трябва да се приеме на-доверие, в противен случай остава да не отдаваме никакво значение на ефектите на тези ментални съдържания и те би трябвало да ни „изморяват“ и житейски да изчерпват енергията ни. Тогава умирането би било отчаяно „отпускане на ръце“, че не можеш, не искаш, да бъдеш съпричастен на тази спекулативна квазинигра. Обаче където има първична драма, която образува кризиса, общуването е с величествен Друг, изключителен мегалит, на който узнаваме само стъпалата по това, че оставят незаличими, кратероподобни, психотични следи. За разлика от хоризонталния недоказуем друг, Другият е *непознаваем* единствено в своята всеобхватност и неподражаемо достъпен в хода на общението. Не-скрит. Следователно, кризата е предопределена и несвързана със свободата на избор (защото няма ситуация на избиране). Кризата е „придърпване“ на хоризонталното следване на събития към вертикалното, ценностнопотентно удържаемо на себичността. При това Другият е мълчаливо пожелан, а сянката му – призована. Тя е доверителната среда на хоризонталната среща и философемно „естественият“ и драматургичен коридор на състояване. Защо стартово наблюдаваме кризата през тъмноносното ѝ, а не през празнуването - то също е афектопотентно? Нали то е дарът, обещан предначално. Изглежда общението е в радикалност застрашимо. Кризата го подава в режим на разядосване, при който себичността е в непоносимост, че е функция от повика на Другия. Да си разядосан означава да не приемаш изначалната си свързаност с речовостта, ромона на споделянето, да хлопнеш устата и очите си. Да прегърнеш себе-си в умиление и се омонадиш. Това е необходимо да се случи някъде погътно, в житейското-налично, то не е в картографията на трансцендентирuemoto. И затова е временност. „Отсамност“. Монадата може да съ-съществува в окупация. Тялото е и

крепост и затвор, царство на психичното ... и *богословски* безразлично. Докато вкостени до степен на отчаяност. Самост. Да взривим филосоfoгемата: Придобили сме навика да мислим в параметрите на произволността и свободата на поведението при плаваща житейска доминанта. Назиданието на кризиса е да се вглеждаме по-внимателно в жизнения поток и да осъзнаем, че причинно-следствените връзки не илюстрират книжната, лексиконната прагматична, центростремителна логика. Психологизирали сме човешкостта във функционалност на хоризонтния, антропологизирали сме в умаление другостта, а всъщност сме духообиталища. Преживяването на „действителното“ е в предвареност подклучено към асоциативен поток, при който се афишира неспонтанност. Съзнанието ни е принудено от собствената си кохерентност, о-магнитяващо събитийността, а не освободено пожелано. Случайността е житейска непосилност, мотивационна умора, в която през хаос върхлитат пропусканите смисли. Като да не сме ние. Инструментитариумът на себичността ни, себесъхраняващата в усилност програма, клокочеща в нас, се нарича *биография* и най-естественото в нея е, че е недействителна. През това разбиране тя е матрична, субективизираща реалност. Имаме за генезис погнуса от разроената временност на биографията си и жаждаме да я отчуждим във вечна забрава!

В хоризонтиран разрез, изглежда като че публичното поведение е ситуационно игрово и обезопасено проверяване еластичността на границите на поведенческата допустимост. Маркиране на антропологичното присъщо през ареалът на поносимост на хуманността, отвъд която общността ще реагира спазматично, обозначавайки ни налични и с това – приобщени в множество от холограмни не-реалности, статистика. Индикират се не-единствените, синхронните с вече-билите поведения. Мегакултурата историзира модели и не знае нищо за уникалността. Ако допуснем, че човек е това, което е, преди „публикуването си“, самост по необходимостта на житейските си язви и на индивидуалността си, пропиваща всяко социалнорелевантно поведение, че себичността е начин да претърпи живота, ако се освободим от ефирността на „творящата виталност“,

ще се отърсим от безличната холограмност, ще емпатираме. Имаме несподелима нужда от житейските си походки, те не са спонтанен полет и, отмахвайки уникалната идентичност, всъщност нащърбяваме способността на човека да обживява конкретността на света, лишаваме го от основание да е жив. В името на какво? Не ни ли научиха 1914-7-8, 1941-4-5...1989-та, че „културността” е пришит към екзистенцията стереотип на правилност, не-същност? Животосъхранението, индивидуумът, а не идеологемата и себеоблажаването е основна цивилизационна ценност, те стоят най-високо в йерархията на обществените важности. В конкуренция с човешкото достойнство. Но те могат да бъдат и отказвана „привилегия”, а в глобалната житейска картография на метастазирала свързаност всяко индивидуално поведение повлича неизброимо множество животи. Имаме да сме отговорни в едновременност за собствените си сенки и за тези на човека до нас. В едновременност, защото са еднакво черни. Душите ни са патриархат на отчаянието. „Споделяме”, съ-делим, не просто въздух и време, а смисъл на съществуването.

Кризата е демнургът на реалността ни, нея натоварваме с отговорност за „действителното”. А действителност няма извън изричането ѝ. Тя, според първооснованията си, следва да бъде споделяна, иначе не „сработва”. За никого не-е. Отказът от конвенционалното разбиране за имитативността на сценичния акт влече след себе си ревизия на функционирането на репетирането. Имаме да промислим в дилема режисьора като първоподател, творител на свят в съпричастие с чужди съзнания и, от друга страна, неинституционарна житейска креативност, освободена от правила. „Педагогиката” на класическия репетиционен процес е в постепенното пренасяне на режисьорската визионерщина върху актьорите, като при това се ползват или приготвят вулгарни психични инструменти. Най-често – подавяне на актьорската индивидуалност, за да се подмени с авторизиращата режисьорска, забравила, че е ситуационна функционалност. Временност и допуснатост. Или манипулация на психичните трансфери, за да се

постигне несъзнавана доверителност у актьора. Последва индикирана като валидна сублимация, в която резултатът му изглежда лично пожелан. Механиката на процеса включва постоянно сравнение на резултата с „идеалния образ” и заличаване на различията (като се предполага, че тази предпоставеност има първооснованията си в коридорността на аналитичен режисьорски конспект, с който се влиза в репетирането). Разбира се, възможно е да няма стартова, решена извън процеса, смисловост и тя да се остави на собственото си прорастване. Докъдето стигне. Тогава вкопчването е в изфабрикуване на критерий за правилна уместност на поведението в конвенцията актьор-зрител. Мутирал, „идеалният образ” се помества в игровия ресурс на имитативността и изпросва жалостива състрадателност от зрителя. Последният има да опрощава баналността, вече видяността и произволността на сценичните послания, през напомнянето, че всяко изкуство е обезопасена от културният декодер субективност. Неинкриминирана суетност, гавреца се с „действителното”. Позицията на свръхзависимост от дресираността на актьорите, перманентно тласка режисьора към самолюбивата му компенсираща, за да потуши паниката от отговорността за представлението. Дисбалансирането на предварително разчетената през актьора диаграма на смислите означава и промяна на посланието, ако приемем, че театърът не е само „естетика” - в нашата култура изкуството е етичен жест, с идеологемотворящ ресурс. А институционарият „демиург” няма виталността да претърпи отчуждаване на смисъла, това би било етична лудост или квазипророческа месианщина, „истинност”, която е-за-да-лъже. И това, изглежда, е непоносимо... непонасяно никога. И предходното бърборене е само дилетантска спекулация, игра с пренебрежими детинщини. Кошмароподобното е, че процесът е капан за патология на духа - овъргаяно в унилоост тщеславие.

Методологията на работа в особено състояние на съзнанието (ОСС), характеризиращо тренинга на подстъпите към “театър-метаезик”, ползва не дидактични инструменти, а моментни снимки на психофизичния статус. Това е съзнателен избор, не го промислям единственовъзможен, а обезопасен, съобразен с настоящите ми

разбирания за функционирането на зрелището както в индивидуалната психика, така и в споделеното със свидетелстващ психично пространство. Не се привързвам към това решение, доколкото нямам никакво задължение да съм житейски последователен, но понастоящем психографиите са работещ инструмент. Въвеждането в ОСС и отработването на „намеренията“ в него се реализират само по психотелесен път, без да се ползва външно внушение. Резултатът е диагностика на личностните съдържаеми, включително редукция на културните матрици. На някакъв етап от работата започват да се оличностяват съдържания, практикуващият може да ги свърже с баластен биографичен механизъм. „Стандартизиран“ през законотворния му кризисен опит, архивационен механизъм, посредством който се справя с битието, дефинирано по начина, по който го фабрикува идентификацията му, без да се повдигат ситуационни елементи. Наблюдава се технология, не изучаемо и прегледно единство на случвания в преживелищни множества, а трансфер на психична енергия от изтласканите преживни ядра към рационално достъпните (регресирала памет, бленувания, визионерщина). В настоящето ми разбиране понятието “несъзнавано” е твърде прецизно оградено от вече известявани културни образувания, допускащи в предварение съдържаемиите му и поради това неизползваемо. Мисленето за несъзнаваемото като налично го обезсмисля, доказва го емперично като предзадавана от езика теорема, припознава го, а не го разкрива. В тренингите се десектират автоматично разгръщащи се програми, мислени изцяло като обслужващи идентификацията. В този режим, те са изрично съобщаеми, рефлексивни. Архивните, синхронизирани през актуален перцептивен стартер афектни множества са условноповдигнати от идентифицираността и „отплуват“ заедно с нея. Работи се изключително и само вариативно, без маркиране на желана форма, до попадане на психотелесния статус на лицедееца в активен преживелищен ареал. Този преживелищен коридор се споделя емпатично и дисциплинира индивидуалните съдържания, дори без едновременно физическо присъствие на практикуващите, той е „тема“ на групата. През тематичния алгоритъм жизненият пласт на споделяне

се синхронизира повдигнат до нивото на понятност в квазиобщината и *спричастіето* води до разставяне на функционални съдържания. Темата е еднакворазбрана и винаги носима, повтаряема при всяко събиране. Съборна е. Приведени в действие чрез поведения (това понятие не изключва „простото“, недефинируемо присъствие в пространството, доколкото то е четимо през контекста) ситуационните трансфери се припознават като уникални, оличностени съдържания. Те са едновременно функции на темата и функциониращи я, дефинитивни. Т.е. самите себе си са. Единствено в хода на констелирането им, съотнасянето им в конкретна среда, афектоповеденията могат да бъдат идентифицирани като „някой“, те са нечий, персонови. *Персоните* са този преживелищен извлек, който можем да проследим аналитично като нереализиран през биография. Недопуснатото бивало, като да е коловоз на изборите в тяхната несъстояност. Безживяното възможно. В стартовите етапи на манифестацията си, персоните са безответно монологични, авторитаризиращи и „усукват“ средата и партньорите си около актуалната ситуация на риторстване. Те имат преживелищен монопол и налагат статусната си доминанта, дори без обичайният сценичен инструментариум – достатъчно е присъствието им в пространството, дори и нищо да не „правят“. Разпечатват въздействия. В този си етап на разлистване, персоновите вериги не се „нуждаят“ от формиращ ги структурно сюжет, безнаративни са - с доминация на квазисоциативни струпвания, трансформационни. Ако изобщо има жестомимически актове или звукоизвличане, те изглеждат непредназначени за тенденциозно публикуване, естественосвойски са. Свидетелстваме пречисто съприсъствие на споделянето. Отсъства каквато и да е индикация, че случващото се е доброволна съвместност – разликите в статусите на съзнанията от двете страни на перцепцията, произвеждат субективен низ от афектноносени асоциации, облечени във флуидна ирационалност. Езикът, ползван от персоновите съдържания е с потопено означаемо - това, към което се сочи, остава в скритост и на смислянето е предоставена територията на съзнаваемата идентификационна парадигма. Вулгарно изречено: несъзнаваемото иначе употребва съзнанието като език, защитавайки идентификацията и през нея се сигнализира за всяка отстраненост. Съзнателността е

едновременно опитно производна на вкултуреността и неин гарант, но като че елементи на безавтоматичност се появяват едва във фаза на умора на ирационалното. Трябва да откажем да емпатираме, за да “четем” поведението, така то винаги ще е неразбрано и безмотивно алгоритмично - език, нещоговорене в дистанция от самото него. Преживелищно следва самовъзникваща, спонтанна програма, водеща до намаляване на интензитета на ОСС. Тя предоставя възможност да се отработват преносни палитри от емоционални съдържания, подключащи се към произволен обект и ползващи присъствието му като проводник на смисъл. На този етап могат да се регистрират припознаваеми вериги от значими свързвания, оформящи биографичен историзъм. Едновременно с това се декларира свръхконкретна преживелищна матрица, тя е и рационално споделяема. Преживелищната програма има постоянна тенденция да се утаи в тишината на „вътрешната стая”, дискретна е, и в демонстрациите си е адаптивна към хоризонта на общуване, зададен от констелиращата практикуващите „тема”. Работното последование може да се удължи чрез вторична естетизация, в която да изплуват заварени от тренинга обучителни дресирания. Дошлото отвън. При това се запазват характеристиките на виталност и се въвеждат естетикоконвенционални ходове, единствено подпомагащи предполагаемите нагласи на четене на наличното от непрактикуващ, зрител. На този етап ситуацията на ставане се перформира през работеща конвенция. Коридорите на разбиране са винаги в легитимната макрокултура и могат да бъдат целево конструирани доколкото конвенциите са вечеоповестени, институционализирани. Всяка конвенция съдържа определителността си като изискване и предполага характеристиките на съставляващите я процеси. Така конвенцията законотворства присъствеността и предполага собственото си “взривяване”. През персоната нищо не може да бъде констатирано в спокойствие, доколкото биографията се отработва тенденциозно, индиферентно на обстоятелствата на манифестирането ѝ. Така на перформативните ефекти се гледа утилитарно - като на капани, които задържат свидетелстващия в последованието. Понастоящем, за да освободим актьора от необходимостта да внимава за дефинитивно претендираното от

конвенцията, ползваме мултимедийни елементи в сценичния език, включително монтаж в реално време. В конкретната среда се нанасят визуализирани речеве компоненти, превръщайки действително ставащото от стихийна живост в медииране на съдържания. Сценична публицистика. Текстът, коридорът на разбиране и конкретната разставеност на лицедеец и игрова среда влизат в динамична корелация. Образуват се парадигмални ситуации, които предполагат маниерно, изчисливо и припознаваемо поведение, извикано на живот в съзнанието на свидетелстващия от културната матрица. Но лицедееца в акт на спонтанна креативност periodically преформулира обстоятелствата, манифестирайки мотивационна верига подредила актовете в „мирогледно” поведение. Динамиката между предположеното и реализирано поведение демонстрира житейска свобода и адаптираност, непредполагана от житейския опит на свидетелстващия. Така, зрелището функционира не като натрупване в емпирично множество или редуциране на предложени за четене поведения, а като демонстрация на „освободеност”, с-нищо-несвързаност. Съществена е илюзорната верижност, фабрикувана посредством енергийният пренос на психичните съдържания и телензраза им. Те формулират за свидетелстващия „действителност”, действеност, от индивидуализираните гносеологични реалности (доколкото режимът е само процес на познание, реализирано еднократно и недетерминирано от конвенция). Свидетелстващият има субективното усещане за „освобождаване” при всеки спонтанен жест на лицедееца, независимо от формалните му съотнасяния с „правилното” за ситуацията конвенционалносхематизирано поведение. Както в първичните етапи на зараждане на акта, свободата е реализираща се само по отношение на практикуващия, така и тук акцентът пада не върху моделността, а върху иновационността за преживяващия срещата. Предварителната текстова канава е вариативна, подлежи на прекомпозиране или не, в зависимост интензитета на персоната, удржайки окултурената парадигма на жизнепотока. Словесното функционира като мрежа за психични съдържания и въведено в комуникационния инструментариум на зрелището, напластява енергийноповдигнати смислови вериги. Задача на „режисьора” е

хигиенизирането на процеса, поддържане проходимостта на канала за комуникация между реципиент и лицедеец. Така актуалната тема, доминираща трупата, „извлича“ сценичния акт. Методологията представлява разбиране за театъра като „съпричастие“ и балансира равномерно отговорността за сценичната акция.

Доколкото работя с персони, считам че актьорът не е в „образ“ (ортодоксалната за психологическия театър разставеност на дистанцията между житейската същност на актьора и фантазмът на акта). Подменянето на една произволна квазиреалност с друга е житейска разточителност, вещностно сладострастие. Аскетичният наглед отхвърля всяка идея, че ще се ползват блуждаенията от възглавницата, фантазмагоричните бърборения на съзнанието, за да се фабрикува псевдореалност, очевидност. Имаме да подражаваме не на хоризонтираля, с подобен на собствения ни унищожаем личностен статус индивидуалност (доколкото след Аристотел театърът е чрез специфични средства изобразено в подражание действие), а да разгръщаме личността си до уникалните ѝ параметри. До сакраменталният ѝ топос. Станалото традиционно за културата ни разбиране за лицедейството е сакраментално несъстоятелно, защото не отчита баласта на „първообраза“. Доколкото правим опити в територията на автентичния театър, никога не търся встрани от актьорската личност – в тренинга разполагаме с достатъчен арсенал от психосоматични механизми, за да преакцентираме „Аз“-а, да извлечем пълнокръвно новирана същност. Театралният език извършва останалото, преидентифицирайки актьора за свидетелстващия. „Образът“ като разбиране за функционирането на играта, е резултат на определена театрална конвенция, ние сменяме конвенцията, иновираме я до „театър-метаезик“. Но в новоположената конвенция на разпластено живее актьорът става-образ, имидж. Имиджовата концепция е едновременно отнемане на игровия потенциал на сценичното поведение (доколкото всяко поведение е проектирано навън, неавтентично) и отваряне на нова, специфичноигрова ниша. Между играната псевдореалност на сценичното последование и актьоровата насъщност се проектира неумозрителна интуиция за

битие. Перспектива на преадаптиращата се живост. Новираното Аз-ово свидетелство, разголващо актьорския акт, се дефинира през бъдещна омечтателност - "Не-това, не-е-това!". Всеприплъзване през роящи се в разядосаност, истинноносни *двойници* на театралността. Мислене в прегледност, правено от случая. Реене на биографичното през безобстоятелствена нагледност, конфликуваща с културната парадигмалност на съзнателността. Конвенция, пропаднала в теченето на времената субстанциалност. Образът-актьор само поради публикуемостта си вече попада в меднен организъм, а той няма отношение към съдържанието. Медията е гилотина на смисъла, технология от модели за въздействие. Така се отваря комуникационна ниша, в която, парадоксално, имиджът може да е защитена от достоверност истина. И истинността да е допустима жестокост. Защото не оставя място за щадящото саомнение, а разголва миметикоекзистенцията! Свежда човешкото до акта на комуникация. Свидетелстващият намира в последованието единствено онова, което си е донесъл, съпричаства само на това, на което е отворил територия. Но повод за такова преживяване може да бъде намерено и извън пространството на зрелището. Затова то е неуникално и унищожаемо, непотребно. В крайната си форма „свободното” последование е витален живот и сменя самото себе си, защото е поместено в индивида. Оттам то не е „действително”, не е действителност, а реалност – авторска и налична до акта на премълчаването му сред свръхизобилието на афектни изпразвания. И това е така, защото ако поспрем фонтана на психичната енергия физическинагледното изчезва. Конфликтите не са от това какъв е или какъв трябва да е светът (модерността отмира заедно с манифестите), а от това, че ако спрем да го посочваме трескаво, той просто ще зачезне... Патосът на модерниста-месианец деконструира и преподажда Универсума, а светът понастоящем е отпаднал от вещността, преселил се е в думите и функционални са граматичните правила, защото те свързват в легитимност понятия зад които не стоят вещи-тела. Не съзряваме налично в обектността си Творение, поради несвързаността си с изначалния му функционален план. Имаме го картиран, като да е поспрян, разстрелван от афоризми. Затова е до истеричавост уважнена енергията на речта и нейната непрекъсваемост.

Не се умълчаваме, за да не се дискредитира материалното... Светът е претоварен от шум! Шумотевица сме.

Концепцията за реализиране на комуникационна верига зрител/персона в конвенцията театър-метаезик, се основава на допускането, че сценичното зрелище е „медия“ като преживелищен механизъм и би се разпаднало (би се състояло като витален живот), ако загуби монологичния си характер. Медията фабрикува „време“, взаимодействието, положено в технологичността ѝ не може да е мигновено. *Публикуването*, експлицирането на съдържания предполага разделяне на два символически момента - характеризиращ медийността тип социопсихологическо действие на отдаване и поемане-възвръщане, което изглежда възможно да не е санкционирано властово, като доинституционално е, може да бъде отказвано и е постулирано единствено от параметрите на канала за комуникация. Времето на свързаността задържа „разрешението“, снемането на колизното напрежение през окрайчването му, с което би се дефинирало общението, поради което всяка медийност е непълноценно конвенциониране. Разминаването в съобщителността дискредитира непрекъсваемото следване на наративността. Медията не са типичен „пазарен“ обменен информационен инструмент доколкото не съдържат механизъм за оспорване на посланията си в хода на иниципирането им – каналът е еднопроходим, „отговорът“ е дефинируем като ново медийно съдържание. И още, медията не са просто съвкупност от технически средства за разпространение на принадлежното на информацията, а речева гилотина за налагане на модели. Преди всичко друго са матрица за дефиниране на действителното. Образуване на произволна избраност от всевариантността на менталния континуум. Действително е задействаното от комуникацията, то е „осветявано“, налично е, и следва единствено да бъде афиширано. След това – дробено и преподреждано. Формовано през атакизъм към смислеността му. Общият поток на живееене може да бъде преекспониран, пререждан чрез иновирание на акцентите. Няма

веднѣж и завинаги свѣршено експониране на съществуващото. При това реципиента участва в курирането на света. Като пазител на памет за предишно-изтекли дефиниции на реалността. Той спекулативно ги разставя в жизненото пространство, създавайки им свѣрзаности и контрасти. Играе на живот. Отделните съдържания са неважности, функционират напреженията и синхронизациите на случилости, с енергията на които се съотнасят. Не-важен е и всеки конкретен куратор, той е „представителна извадка“, безименен таргет. Медията излива съдържания в произволност, санкционирана единствено от избраната технология. Но дори когато технологично изглежда публикациите да са недостъпни тя е функционална - медийността се характеризира чрез някакво „техне“, не е дефинитивно обвѣрзана с него. Тя е всеговор, клиширащ Света, около който призовава струпаност. Така в едновременност трѣби свят и го назидва потентнообщим. За всеки в режим на отговорност, а такѣв е всеки заварен от съобщението. Медията е формативно заливане на общението, безпощадност. Моделността ѝ е еуфористична, празнувано „интерактивна“ – включвайки реципиента като своена вещосреда, тя разхищава съобщителната енергия на общежитийността да *симулира* въвеждания смисъл като актуална реалност. Действителността е подѣйствала като да е кампания, организирана в активност редукция на наличното през манипулация на континуума до споделимото. Медийността на реалното превиква адресата в безапелационност, той като да е пожелаал в стадна извратеност да се чувства „участник“ (т.е. да иска да е манипулиран, информиран). Информацията е *насочена* среда, небивалост, снемане на първооснованията на комуникативността, поместени в екзистенциалната виталност и дефинирани през хронифициращото идентичността съглашение на общението. Медията е гилотина за смисъл. Панаир на невидими-немислими, зад завеса, чудатости. Пазарува се съспенса на тайната, нонсенса. Недопустимо е съдържание, което „не може“ да бѣде споделяно. Дори и да е налично-веществено. Такова по правило е всяко изключително, без аналог и потенциал за превръщане в статистика, свидетелство-смисъл. То е и *ужасното* в реалността - че е действеност, съществуващо органистично живо. Него медията „снима“ от теченето му. Дискретства

го. Едновременно с това, въведеното чрез медията съдържание *става* поносимо, защото не може да бъде фехтовално оспорено. То има да се претърпи. Положено веднъж в комуникационния канал баналното придобива значимост, а изключително-прекомерното се „обезопасява“. Резултатът е травестийно уравниване на съдържанията, тавтологизиране на менталната им стойност и неразчлененост. Медийният поток е флуидоподобна силогична маса с контрулируем чрез броя на комуникационните канали вискозитет на реалистичност – колкото са повече пропуснатите специфично съдържание споделяния, толкова е по-голям социointензитетът му. Съобщението в медията осъществява пренос не на смисълът, а на самия модел за налагането му (като средство, технологична структура). Така, медийността макар и неинституционност е властови маркер, значеща събитийността. Препредава се не това, което онтологично и животворящо *съществува*, пък било то и осакатено от механиката на публикуването, а това, което се улавя от *символизирането*, от формата/знака, това, което се артикулира в матрици за въздействие. Кое то може да се *управлява* и *предполага* чрез легитимиран от общността код за споделянето му. Правилно е изреченото правилно. Медията е вулгарният аналог на ритуала, тя фабрикува тавтологични поведения-смисли. При това не-властва не посредством сакраментализиране (изнасяне от обмена на свръхценни съдържания, които се предоставят безвъзмездно – доколкото смисълът на съществуването се унаследява, той е родовопринадлежащ), а посредством ускорено-безгранична циркулация на налудноставащи симулакруми, подчинени на формален код на правилност. Така, медийното послание възниква в допустима порядъчност при всеки обмен и се сменя като системно правило със самото си афиширане, то „играе“. Играта не може да се ревизира или отрицава отвътре, тя има очарованието си в собствената си протяжност и спира единствено при повик отвън – повикът е прекъсване на играта (или поне излизане от „магията“ ѝ за призования). Т.е. симулакрумната игра е специфичен вид агония, при който умиращи са кодифицирани социо-психични жестове, но докато тя трае те са в мимикрия и натрупващи се. Колапсирани и жонглирани в доснета на смислеността. Реалността е подменена, дистантносьоръжена с таблици и цифри - статистика.

Медията отрича да е възможен Светът, имаме единствено разпечатки на вълненията си.

Философът Жан Бодриар системно настоява, че светът вече „не е наличен“¹. Представянето и симулацията са заели местото на феномените, които доскоро определяхме като „реалност“. Философогемата има „някакво“ развитие във времената, като че се позовава на исторически бивали реални, като че смисълът има необходимост от условия за възникването си и те следва по презумпция да са извлекими в причиненост. Смыслеността е самотъждествена, единственеща акта на общение, поради което „представното“ на Бодриар, обърнато радикално към себе си, сочи употреба на езика, в състояването на която, субектното все повече се еманципира, докато самото то стане обектно². Употребата е приложеност, *намереност* в производност на общуването, което предполага ползването на един и същ езиков пласт (понятийно-силогизирано множество) в произволни и различни референтни режими. Т.е. различието е в технологията на общението, а тя вече би могла да се историзира и съвремени наративно, при условие, че не държим да знаем какво е „истинно“ и „биващо“, извън собственото ни съдно времеене. Ако, обаче, в експлесък на ментален произвол, поискаме да-знаем, влизаме в протокол на усъмненост във всеактуалността си. Какво е онова, което би могло да узнае нещото, което все още не знае в предварение през способността си да познава? Преживелищно би било друг-ми, предназначен за друго-то. Способен да съм в другост, аз вече престанъл съм. Минал. За когото говоря на друг, медирам. Вместо „реалност“ преживяваме като насыщност произведения от медиите фантомни образувания – *симулакруми* (позоваването в изложението е гносеологореторично и затова спекулативно и произволно). Симулакруми сме, сега. Отражение на нищото, преживявано като истина и заражено от „първородния грях“ на идеализма – *действителното* да има първообраза си в населяващи съзнанието заварености, праидеи, и тяхното наличие да поражда възможност за вярно и не-вярното им отразяване/подражане. Подставено на всяка комуникация действа прегледен и преживяем в еднаквост Свят, към който всяко изричане

сочи. Това психологизирано, антропометрично „нещо“ смисля света като отдалечено функционален в онтологията и предназначен, употребяем битийно. Действителното изглежда приспособено за човека, такова, каквото му е перцептивно достъпно... и с дебата за съществуването на индивидуума вятърът на смислянето отвя и вещността. Съвременната философия и лингвистика, преекспонира една от възможните употреби на езика (вж. по-нататък в текста), придавайки ѝ гносеологично значение и предполагайки неразчленимата погълнатост на първообраза от *имиджа*. В секуларната менталност логосът е дотолкова доказуемо-наличен, доколкото индивидуалното съзнание е способно да снесе напрежението, породено от имитирането. Да се дезинтересира от истинността, да *произведе* действителността ерозирана – като субективизирана реалия. И да приеме, че няма да го изненадва, защото е предзнато а-хуманизирана до свръхтехнологичен механизъм. Индивидът има да познава единствено повторяеми/подобни образи на несъзнаеми психосъдържания (архетипи, в лексиката на аналитичната психология), с маркера на нещо пожелателноудобно, житейска глезотия. Не и разлистващи се извънвремеви ипостаси (богословският квазиеквивалент на „праидея“), създаващи през ожесточението на несмъртното онтологистичен постамент на съществуването. Без-лично-екзистираното, на съществуването „въобще“. За мистицизма сме в дидактирано „богоотделяне“, в производност на токсичиран жизнен материал, при което между наличността и сакраменталния се вмества деформирано от грях/страст Творение. Самопричинено, в потрошеност живеене. Тварността е възжелана, и капанства ни. Ако не е крайно заболяване, коравовратие, можем да измолваме в другост да сме. Самото усилване към моление е вече дареност. Не-самост, криза на идентичността. Към нещо прибавеност. За *аскетизма* богоотпадането дарувано ще се заличи през страдано узнаване на накърнеността на душата, опесачила се в свят. Отварила се. Словото, през обещаност ни ще се отелеси в прозрачно веществено. Ще узнаем Слово по плът. Тайнствено ще пръкне истина от сетивно достъпното, мотивирайки до пределност материалността на съществуването, живяността. Нетоксифицирано Творението е наистина човекодавано, предвидено-предложено за

сърцание. Химноносно. През марания му е възможно да се провиди Домостроителството, следите Божии. „Следи“ преживелищно са „онова“, което остава, след като Бог е заличен от Света. Сух кладенец, дупка непрогледна, около която човеците танцуват... и в нея огън няма. И в нея смисъл няма. Вещността е повече от плътност, тя е повод-покана за смирено съкрушаване. Така, симулакрума е фатализирано духовно униние, отчаяние, в което душата е погубила трансцендиращия избор и агонизира сред отломките на непроизносими, псевдосъзнати мегасъдържания. Унаследени чрез насочената от анонимни предтечи реч, необживяеми смисли. Словесието има да застине в „абсолютната нула“ на понятията - *симулморт* да е. Някак си справеност.

Симулакрумното умонастроение е радикализиран скепсис, преживяван като “освободителна” нихилистичност. Светът не просто е деформиран от гносеологичния ни инструментариум, обективността е фиктивна, функционална и манипулирана от култура, която е хипертрофирано високомерна. В натрапеност на живяността, предпожелана. Имаме в нагледа си знание за знанието си, премодулативни образи. И така, възползвайки се от свободията да „знам“, гаврейки се в реципрочност: Ж. Бодриар предлага симулакрума да се разглежда като финален стадий в еволюцията на отраженията на действителността в езика, започвайки с радикално отрицание на знака като употребявана многократно ценност и прочитането му като реверсия, закотвяне към първопородилото го напрежение на споделяне. В сегашното ми разбиране никоя идея няма как да е специфично авторска, тя е само хронифицируема, първопроизнесена за нас. Озвучена в присъственост. Езикът е изчерпаемо вариантен, подключен към кръгово дефинируем речник (понятията се въвеждат във взаимност) и никое знание не му е “ново”, доколкото понятността е давана в алгоритми. Менталността е конструктивно фабрикуема, а механиката за производството ѝ е вседостъпна. Така, разбираемостта на света е едновременно споделяемост, съ-деленост и затвор на всеки смисъл. Така Бодриар не е възможно да изрече нещо извън баналията му, но в очевидност казаното е монополизирано от казващия - той може да го казва, той *трябва* да го произнесе. Всяко изговаряне

институционализира ритора, власти го. Опирайки се на Барт, Бодрияр полага неподправеността на действителността в преживяването с ясното съзнание, че знаците са усвоени от метастазирани езикови пластове, заразили ги с вторични идеологически смисли. Но нали самата действителност е идеологоносец. Формована да-е в наличност преди да е някаква, преди такава да е. Преживяването е феноменоносно, няма отношение към онтологичността на битието, оттам недоверието към критерия за истинност при Бодрияр влече след себе си възможно най-разточителната валидизация – социокултурната. Вече не индивидуалното, ирационално съдържание, а общностната рационализираща константа индикира носталгията по първична неподправеност. „Мит“-ът на Барт, с всички конотации на произволност и премотивираност (открадването на означения е верижно, трябва да бъде обосновано, въведено като насъщно, пренеобходимо), Бодрияр трансформира в „симулакрум“ – той е витален до произволеност, с творяща сила, снемаша притегателната инерция на трансцендентният първообраз. Социумът култивира битието в предназначен логистичен модел, „политика“. Желанието, потребността да си в свят, повдигнатата от дълбините животелна психична енергия, вече е а-индивидуална, тя следва да е исторически полезна/правилна и затова се „произвежда“ от общността, квазиидологемна е. Монополът върху пожелаването образува масово въведена действителност, доколкото искането, посочвайки обекта си го „материализира“ и „де-материализира“ с откриване на привързаността си към конкретността му. Реалното е първично, а пожелаването, протегнато към него, е следствие на наличието му. „Действителното“ фабрикува поведение, то е властно – революциите са nonsens (защото имат мотивираща причина), в света са „поканени“ катастрофите. Защото са стихийна случайност. Индивидуалността е станала свръхпрозрачна, разголена, тя е само информация. Сакраментална тайна в непристойно смешение с материалността. Доколкото истинността им е била значима, освободени от баласта на ценността си, знаците вече се стремят да взаимодействат единствено помежду си и транслират псевдосмисли, а не „събития“. Отплували от първооснованията си, смислите/значенията могат да бъдат безразборно

множени – те са общодостъпни, ничии. На този етап общността вече е деформирана, тя е „маса“, тълповидна неуправляема материя – едновременно отграничена, канализирана и хаотична (няма йерархия, нито представителство, защото няма *друг*, от когото да се разграничим). Общността сама по себе си е медият сигнал, съобщение. „Тълпата“ е манипулация - свръхпроизведена реалност, стремяща се да стане екстремална в катастрофичен екстаз на комуникацията.

Във философемата на Бодрияр, когато репрезентацията, опитваща се да абсорбира симулацията интерпретирайки я като лъжливо съотнасяне на знака и реалността, включи цялата репрезентация като монолитност се произвежда симулакрум. С това разбиране се обособяват няколко етапа на процеса на симулация: знакът първоначално представлява отражение на някаква субстанциална реалност, *впоследствие* започва да я изкривява, на *следващият етап* вече маскира не нещо друго, а отсъствието на подобна субстанциална реалност и, накрая, я обръща в свои собствен симулакрум и загубва всякаво отношение към каквато и да било реалност. Класификацията е назидателно въведена, прорязана от технологичен историзъм и пластова, непрониклива - тя представлява етапирана демонстрация на отказа от репрезентативност на мисловната картография. „Възкресяват“ се верижно силогизми, непретендиращи да са истина - интелектуален пикник сред плаващи ментални пясъци. Тогава какво отношение има към живостта, вдъхването? И издишването. Съгласението с дробеността на наситеността избор ли е, или попадаме непроизволно в инструменталната полоса на разделностите ѝ? Въпросието моделира тайнствена, интелигибелна, архаичност - симулакрумът е колажирана прегледност и космогонията се реди през очите (светоглед е), не се проумява. Защото няма фундараща първопричина. Злокобието на всяка силогична схема е в презентативната ѝ изчерпаност. И това е гносеологичната ирония на философемата за съотнасянията - затворила е сама-себе-си в летлива всичковъзможност. Не може да спре да ни хилира, дори постигнала собствената си универсалност. В първият от изредените по-горе случаи, репрезентацията се препраща към порядъка на причастието, тайнството, във втория

към извращенията, в третия – към вълшебството, магията и само в четвъртия – към симулацията. Най-важният пункт на обрат в този процес на симулиране е преходът от знак, обозначаващ нещо, към знак, скриващ от нас факта, че не означава нищо, манипулиращ ни. Първият предполага теология на истинното (в класицистичните му форми), вторият означава времето на симулацията и симулакрума. На местото на реалността застава хиперреалността – симулакрума вече не се съотнася с универсума, той самият е станал универсум и съдържа пожелаем обем смислоподобни съобщения. При което вещността е само екран, върху който манифестират легионизирани „стоки“. Телесността е виртуализиран клонинг на маркетингов адресат. Всяка хипотеза, експонираща автентично опознаване на действителността е утопична, но едновременно с това нараства носталгията по „някаква истинност“, удовлетворяване на която е предпоставено невъзможно, доколкото тази носталгия ще доведе до по-нататъшна ескалация и интензификация на симулацията. Отново стока, но непрододаема...

В излаганите тук концептуални постаменти реалността на *симулакрума* и подмяната на вещностите от езика се приемат пасивно, по „инерция“ и жизнена „икономия“, защото от него ни дели ужасът да изглеждаме неинформирани при преизобилие от информационни механизми. Имаме усложнено, през отнемането на истината от света и поглъщане на отпечатъка ѝ със субективистични тези, да узнаем, че реалност е изговоримо-показаното. Неинформираността се възприема като „органичен“ дефект, назидава и чуждееща. *Отчуждеността* е не по линия на другостта, а по презумпция за информиране до достатъчност. Симулакрумен е натискът (честотата и силата), с който медията говори към нас и ни „гълпира“, едновременно програмирайки културното разпластяване на общността. Натискът „забързва“ в прогресията живеенето, *ужасът* от отпадане от живота е реципрочен на осъзнаване важността да си в информационното течение, собственото, овътрешненото измерение на животопотока е функция на над-хипер-природната, придобивана през технологията, способност да се обработва връхлитащата чрез комуникационният канал събитийност. Всичко налично следва да е ускоряващо, забързващо, за да покрие

цивилизационния времеви преразход. Медните монополизируют несмъртността, трансформирайки я в бройно време, защото денят е оразмерено пулсиращ. Дотрябва да имаме времето си! Всяка житейска мудрост ни убива, буквално. За да е в психоекологичен баланс, светът „трябва да е” резониращ. На нашата поспрялост, на съзерцанието на новопридобитата ни временност. Светът е нужно да спира, поне понякога, поне *временно*. Така, ускорението поражда в едновременност ужас от време-соцо-изпадане и квазиблагодарност към медиатора за икономисаното, парцелирано, усвоеноинтимно темпоризирано пространство. Насаме с екрана, публикацията на свят. Срещу амбивалентното, радостотворно утеснение може да се разбунтува единствено личната ни история – това, което ни изрича, което сме претърпели като житейска фактография. Екзистенцията разполага само с един инструмент – биографията. И той е достъпен, когато сме стигнали до непоносимост животът ни да няма собствен смисъл. Да сме *отчаяни*. Бунтуваща се е нашата лична реалност, но нея имаме да защитим не от нечия чужда биография, а от модела за разказването ѝ. Осмислянето и в *подредба* от езиковите норми. Имаме отговорно да съобщим нов код за дешифриране на обществено-неценни съдържания, а не да ги усвоим или да разширим кръгът им, доколкото те съдържат предварително индикиран и ограничен набор от значения, които да изказват. И така, времево отграничение, календарната му фиксираност, девитализира зрелището, но за да го припознае мегакултурата като „естетически акт” е нужно да се въведе конвенция. Защото тя вече не се унаследява преживелищно през понятията - възможна е (и налична) формула на театралното, която не съдържа календарно отграничение от виталопотока. Тя е *намеса*, социоманипулация. Театралността ѝ е вторичен “придастък”, езиков шлейф, наричане. Когато е дефинирано по измълчана (или-не, манифестирана) договореност като-изкуство, а се държи като-свърхживост произвеждаща публичнодостъпни новирани съдържания, зрелището взривява само себе си. Мутира в *заедност*, снемайки интерпративната полоса между лицедей и свидетелстващ. Следователно, в напрегнатата чрез конфликт, „кризисна” комуникация на зрелището-метаезик, се случват в едно житейско събитие две

неща: 1) реципиентът реагира легитимно в акта на изграждането на действителност чрез хипертрофирала „обратна връзка“, защото *присъства, обозначен е* (съ-присъства в непосредствено зъвърщане на собственото ни присъствие и го определя); и 2) симулакрумът умира в диалога, поради напомнянето, че е несъвършено изговорена мегабиография (тази, на универсализиран от общността индивидум) заличила разликата между личност и социум. Зрелището-симулакрум е резониращо, индикационно събитие. Така то манифестира непрестанно преразпределяне на домостроителни сили, доколкото идеологемите са езиково усвоени и автентичността им е в режим на усъмненост, но тук нямат претенцията за изключителност, а-монологични са. Картографираното съзнание, пораждащо се от несъответствие между истина и битие, управлявано от праидеята, отстъпва място на нова динамизирана менталност, която отрича и оригинала и копие, разкъсвайки връзката между език и вещност, с включена манифестация на характеристиките на говорещия. На автора - вече погинал в говореното. Нейна отчетлива индикация става не възможността за интерпретация (последователно развиване във времето на отричане и потвърждение на тъждеството на образа и онтологичния му статус), а за мултипликация, възвръщащото се само към себе си удвояване. Роенето е включило в природата си *противоречието*, като по този начин не се люлее между две еднакводопуснати алтернативи на бинарната логика и тържествуващо се самовъзпроизвежда, без да е снето в производност. Симулакрумът-метаезик-зрелище, отчитащ личната историчност, оповестява присъствието си и се автокоментира, едновременно с това неприсъствайки в предходен момент. Да се случи прецедентно веднъж за него означава да е загадката на „това“, което няма дискурсивен топос, няма никакъв смисъл, никаква четимост – то е всъщност осъществената неистина (доколкото съществуващо е еквивалентно на вечно), *симулморт*, доколкото осъществява симулация не на живот, а на *мъртвост* (окрайчено ограничение).

Така, в конвенцията „театър-метаезик“ свидетелстващият зрител има да се справи с усилието да претърпява разкъсванията в последованието на зрелището, липсата на единство в тъканта на „театралната

магия” – актьорът е едновременно разказващ и действащ лицедей, разминаващи се в пулсация на две условни реалности: актуалната на зрителя и фантазната на персонажите от драматургичната партитура. Но обозначени в относителност, съ-съществуващи в хибридно единство на ставащото, неотстраними. В сюжетното повествуване са смесени в необозначеност призраци-фантоми, „театър-метаезик” преднамерено създава и руши универсализираната, едностранчива подредба на реалността в „риалити” парадигмата, подавайки едновременности. Усложнява до ирационалност кодовете за споделянето на “действителността”, подканяйки зрителя да не тушира гласа на собствената си темпоритмирана памет и заблъсквайки го, историзиран, в предела на ставащото. Доколкото психичните съдържания, постигнати в тренинга, спонтанно обслужват речевите партитури, текстът е тяхна ловаща мрежа, декодер. Хоризонтът на разбирането им съответства на актуалния психофизичен статус на актьора, т.е. смисловото последование на зрелището в конвенцията „театър-метаезик” всеки път е уникалност, никоганеповторимост. То е практикуван симулморт. Тук по необходимост се сменя колизията за подражателността на театралното и самооснованието на въвежданата през него действеност, доколкото *симулмортът* съдържа мощни елементи на „риалити” симптоматика, която едновременно с нейната времева фиксираност и технологична повтораемост остава сама-по-себе си. Спонтанна избраност, като да е авторстване от свят. Възползвайки се от ефективността на медиането да казва света като действителен, симулмортът не се нуждае от извеждане на референции с друго извън нагледността си. Актът на „театъра-метаезик” е не лъжлива репрезентация на реалността, а осъзнаване на факта, че „реалността” като такава изначално включва в собствената си структура прогностична предвидимост (а значи симуляция, фикция и наглед) и с това спасява сама себе си от несъществуване, от несподеляне. От друга страна, в практическите си реализации понастоящем актьорският акт е „мултиплициран”, функционира като псевдосимулакрум, ползвайки *оповторени* елементи, през няколко медиевистични инструмента: пърформанс, кино, телевизия. В състояването си симулмортът се преживява като антропологичен експеримент, дисекция, регистрираща

в непосредственост кои елементи на дадеността са патологизирано фантазоносни. На смислово недействителните се *отреагира* през казиорганистичност като на манипулативни. Всеки от избраните канали на комуникация има свои, принадлежащи само нему технологични „закони” и по перцептивна инерция, като неизтребима устойчивост, в съзнанието се представя квазиматериална вещност. Тя изглежда да е неотменимост. Но натоварвайки я с различни модели на функциониране, сценичната акция замъглява очертанията на плътността, въвеждайки я моделирана от преживяванията и непознаваема априорно. Съкупното множество на образни и речеви стимули тенденциозно се фрагментира, за да е възможно и да се каже, че е някак подредим. Преживяването от зрителите като физическа общност на качествено разграничаващи се нива на споделяне на интимно съдържание повдига едновременно огледалност, през близкия ми възприемане на ставащото, и принуда в активност да се разказва. Да се наливатизира. „Насилието” върху зрителското възприятие цели да възстанови ритуалното споделяне на родова историография и повдигането на патернистично поведение в гранични екзистенциални ситуации, мегабиографията. Така имаме пулсация и на комуникационната ситуация – от стандартизирано сработващата в диалог, до такава, при която езикът е в *криза*. Естественото за медните (като редуктори на смисъл) течение на енергията на езика е от емпиричната частност към абстракцията на понятията и взаимното им съотнасяне. По изрична подставеност езикът функционира като пазар на биографии, доколкото мащабира индивидуалните споделяния до легитимната за общността идеологемотворяща мегабиография. *Христовата* за нашият езиков ареал - друга може да бъде живяна, но не и разбрана, следователно всяка отпадналост от мегабиографията е неопценима. Универсализирайки се, биографиите не „натоварват” езика и тушират амплитудите в обществената си значимост – всяка нова потвърждава валидността на мегабиографията, прибавяйки към жизнеността ѝ от енергията на изговарянето си, като едновременно с това обезценява личностовите елементи. Езикът деперсонализира, запазвайки интимната мотивираност на речта. Следователно за икономиката/език е капитализираща енергията на говоренето,

екстатиката, а не личностовите детайли. Когато мегабиографията вече не е преживяема поради липсващата общност на мита и съответната задружност на споделянето му, се създават условия за езикова криза, при която мегабиографията се е изпразнила от летливите съдържания, поддържали обемността ѝ. Обезценила се е до недоминантност, и индивидуалните биографии могат да бъдат разменяни непосредствено, като да са в натурално езиково множество. Личностовите истории имат стойност преди мащабирането си и са с носител „до поискване“, което ги прави конкуриращи се в стихийност. Критични. В прехода към езиковата криза скрито е остойностена уникалността, без значение маргиналността на статуса на говорещия, или емоционалната атлетика на изричането ѝ. Езикът е поел витализирани идентификации. В крайната фаза на кризиса биографията е ничия, без автор, несътворима, и затова енергоносеца в диалога е премълчаната ѝ анонимност – тя убедително трябва да заблуждава, че все още е нечия, *симулморт*. А симулмортът, че е самия себе си.

В така разчетената напрегнатост на език (като изначално заварена, готова идентичност) и употребата му като реч, понесла енергията на трансформацията на асамблиращото личността ядро на смисленост, се наблюдават две тенденции, погребващи се взаимно в точката на „безразлично равновесие“. *Първата* е свързана с претенцията речта да е понятна и поради това образуваща идентичност, *втората*, с необходимостта да е легитимна и затова акумулираща личността в психично поле (или по-скоро подменяща я с патернистична инициатива). Витализирането, привеждането в движение на процеса, създава както необходимостта от промислянето на говоренето като пространствена ментална решетка от маркирани като общностно значими идентичности (поведения, подреждащи феномените на субективната реалност в индикирана „действителност“), така и го представя като перманентно творен, биографично-исторически. И ако диалогът, заедно със Сократовата ирония и майевтика, агонизира и вече не е откривателство на залутаната в паяжината на субективността първообразна истина, следва да му се намери ново предназначение... Може би, да обръщаме внимание на умиротворителната му, миро/

свето/творна функция, тенденциозно пренебрегвайки гносеологичният му патос. Общуването не раздипля света, създава го.

Картографията на езикоемкия свят се постулира чрез насищането с енергия на междупонятийна решетка на свързаности, не чрез посочването на квазивещности, привикани от универсализиран априорен опит. Словесата се определят във взаимност, като всяко определение повдига нова мрежа от лавинорастящи конотации. Кой да е силогизъм е понятен в отношенията му към други, сходящи го и едновременно с това е безсмислено несъответен (несъществуващ) за всеки, спрял потока на речта. Говоренето не се интересува от приципванията на смисли, индикиращи понятията, то е вечнотечаща река на моментни съотнасяния. Енергетиката на изговарянето създава допълнителна, ирационална полоса на договореност между общуващите, че ще знаем „нещо“ за предмета на силогичния поток (изхождайки от сходството на човешкостта, хуманоидовалидното). Мълчаливата договорка може и да се пренебрегва и дискредитира до фазата на нищожност, чрез нихилиране на смисъла на общуването - ако липсва предмет или присъщо му „знание“. Такава е симулакрумната ситуация на говорене - тя не казва нищо за нищо, бърборилна е. Тогава, като същинско общуване, следва да определяме ситуацияите на *изуменост*, в които между общуващите възниква заедност на преживяванията, индикиращи осъвместен житейски опит в проникновено разбран свят. Така, словесието не сочи към предварително известна и самоосветяваща се действителност, а към инсайтно възникващ в общението насыщен Свят. Симулмортът има да представи себе си като преодоляване на диспропорцията не между вещностната схема на реалността и несъзнаваният ѝ, възникнал в хода на табуиране на пожелаванията, образ, а като пазар на идентичности, квазимистично, емоционално украсено споразумение, чрез което се разделяме с другостта си, своейки чуждостта. Следва отново да се промисли проблематиката на вещността през декодиращата система на *отчаянието*. Психологизираната до непознаваемост реалност е „естествено“ възникваща в хода на сублимацията. Тя е деформация на първо-реалността, която настоятелно да бъде „поправена“

преживелищно чрез отнемане на културността. За психоаналитика (симулакрумната философия е синхронна на речевите терапии) мимическият, извършен от тялото, жест е магичен код, неподлежащ на тълкуване; задействан инстинкт на живота или смъртта, той има да положи реалност и тя се състоява по неизбежност. Несъзнаваният образ на тялото е днада – *позитива* на пожеланията, който конструира „обекта“ не-мен и *негатива* на отказите, който предназначава „тялото“ за-към-мен. Обратно на психоаналитичната философия, образът на тялото е имажинерно-виртуализиран в симулакрума, той е достъпен и удовлетворявано мащабиран – виртуалният двойник е много по-екстремно удовлетващ, виртуалната смърт е много по-екстремно упокойна, всички гарантирани от максималната перцептивна усамотеност на технолоемата. Защото тялото вече е нестрадано, то дори не боледува. И може да бъде произволно трансформирано. Нищо не възпрепятства пожеланието след като обектът вече е представено-наличен, защото желанието следва „имиджа“ на обекта. Проблематиката става отново актуална, с допускане на налична телесност в диалога. Знакът има да „говори“, през алегоричните и символите, на несъзнавания образ на тялото, формиран от отказани пожелания. Когато, обаче, той се подключи към диалог, съприкоснови се с чуждост (за чуждия разбираме, че е човек, а не вещност, доколкото може да ни успокои след отказа да уплътни желанието) и пожелаването започне да изгаря като емоция, отвъд съзнатото се образува „енергиен възел“. Психичната енергия има свойството да се индуцира, акумулирана отвъд житейския опит в словото, но тя, разбира се, не изтича, ако рецепиента няма образ на тялото, съответен на обозначавадения смисъл. Собственият ни интегритет, веднъж възникнал, вече ни *назидава*, той функционира като протегнатост на несъзнаваният образ на идентичността (уплътнена в тялото) към позволените, индикирани обекти на желание. Затова всяко говорене е *етично* рамкируемо – „най-чуждият“ е Бог, него не мога в непоносима болка да промисляя като Друг и затова претърпявам като себе си, *съ-вест*. Доколкото Бог е историзиран като отелесен, като „човешка телесна схема“, Той има да преживее погиването на плътското тяло ведно със снемането на „завързаните“ в природата

ни, предназначени към Творението несъзнати желателни тяги и Възкресението. Заедно с това е заплашена да изчезне и цялата културност, доколкото тя в традиционното психоаналитично разбиране е символно обозначаване на възбраняваните инстинкти, сублимация на нагонни пожелавания, тенденциозно и продължаващо изтласквани от съзнанието. Неизразимият, скрит образ на тялото веднъж поместен в езика може да бъде предаван като съдържание, да бъде ползван извън първопричинителят си, деперсонализиран. Субектността колапсира, шокирана от безполезнаостта да се стреми към нещо, определено го като отделност или се бунтува срещу пълната безполезнаост на пожеланието. Извършената преработка на нагонната енергия има тъмноносен, травматичен ефект, доколкото енергията на изтласкване надминава стойността на удовлетворяване на желанието и води до дефинитивно осакатяване (от психичен порядък) на неговите източници – саморазчлененост, „кастрация“. Така съвеста е свързаност и разделност в едновременност, разговорът има да смене преходните, частичните идентичности на другост, манифестиращи „закона“ и да престане в уюта на *откровението*. Ако за психоаналитика умиротворението идва от „съчетанието“ на Аз-а с идеалния Друг, погълнат и кънтящо гъргорещ във вътрешността ни, то в симулморта пазарната стойност на всяка идентичност е функция от монолога на непонятния не-Друг. Ако психотерапевтичният акт на еманципация на Аз-а при запазена свързаност с ценностите на общността, приемането на давлението на общностното валидно посредством употребата на културната матрица, без загуба на оличностената ценност, е водеща хармонизираща схема, то в симулморта имаме удивление, че речта невеществено твори съществуващото. Симулморта умиротворява с потреса от ненужността, пренебрежимостта на съществуването. И проектираната от това безпричинност на общението, безпричинеността му.

Отново на/из-речено: Симулмортността не е тавтологизираща травестия на имплозирали смисляния, самата тя е смисленост. Следа на Смисъл, доказуем в напрегнатост с презумпция, че трябва да е иман, като да е теорема. Биващ, без да е в наличност. Есхатологизиран.

Културолалията вече не казва нещо за света. Тя е целия Свят, поради което през симулакрумията сама, в протокол на метастазирала системност, казва за себе си, че е неотстранимост. Предвижда *варварството*, знае го като страхова граница, оразличимост, която мобилизира. И е градиво на смисловата стройност. Културата е експанзия на системността през хаосността на малоценното във всичкост. Процесуалност е, съдено, което безпечни чрез монополност ... себе си.

Симулмортът е подобоаскеза, праксис. И е хронифицирано отсечение. Симулмортността възниква като разядосана *отчаяност*, че не мога да съм изцяло в конкретност, само живящ, или да съм в из-цялост дух (имагинерен, трансцендентиран), защото съм наличен в телесност и съвсем не мога да не-съм, да съм мъртъв ³. И нищо друго да не съм, за-винаги. Ступорът *конкретност* с център себичността, гнезди в липсата на опит с умирането, няма как да знам в преживност дали смъртта е винагишна. Дали е вечна. А и умирането задългобитово е за някой друг. Психологически „сме” *кафцирани*, пришити към живелището, в захвърленост изоставени след отплуването към отвъдността на всеки любим/близък. Забравени, невзети. В тази критична точка на жизнена скършеност е и преживелищната формулировка на себичнотийното. Центърът на рояка идентичности. Не може да се предполага светлоносие, празнично пребиваване в изключителността, доколкото съществуването е недифинируемо иначе, освен чрез усъмняване, преживявано като разпънатост. Едновременно недовършено историзиран съм и недокрай вечнен. В криза, в онтологичен копнеж. Точка на житейска непригодност, в която от живота е отнет смисълът, а живост има. Тогава само имана. Но безпотреима. Човешкото като да няма индивидуализирана изначална субстанциалност, неоткриваем е първоелементът на съзнатост, източникът на съзнаваемост. Имаме емпирично да узнаем за себе си посредством съприкосновение, нещо да ни отграничи, оцветявайки ни. Възникналото в огледалност на инвазията е себичност, еготизъм. Самосъзнатостта е рефлексна.

И изключваща. Психотелесно индикиране в което съм, защото не съм друг и “този” е мой-ван. Своим. Но е и не-истина, поне не постоянстваща истина - провокиран е и съотносим. Единствената му валидност е в ефектите, с който се манифестира. Себичността е действената истина. Защото човешкото има „нещо“ да прави, да е живо. Не е безпрекословно ясно дали е само така, но човешкото се регистрира чрез промяна, посредством живостта си. В някаква фаза на отлюспване от биването си, преставайки да е същото. В съществуване, което е самоубиване при употреба. А не може да е само помнено. Хербатизирано. И така, живостта като да свои феноменология. Идентична си е. Наричаме я през ефектите от биването, отчитаме остатъчността ѝ върху свят. Следователно Свят е само *останалото*. Престаналото да е нечие. Неотнетото през биването. Поделимото. Идентифицираността в това разбиране е непроиводима в самост, тя следва да се състои чрез общение. Идентичността е неустойчива съотносимост, удържана в хода на приобщението. Което предполага, да бъде подменяна при ревизия на комуникационния механизъм. Т.е. персоната в симулморта е преидентифицирана. И съобщавана ни. Шептяна, твърдеинтимност е. Не ново човешко същество, а *някакво* човешко същество, за което не знаем нищо повече от това, че е било друго преди съприкосновението с нас. Това, което е понастоящем-е-това, което сме в съвместност. То е, това-което-е, само в синхронизации с нещоощувания, с нас. Подложено различима ни струпаност, но в екстазно прищипване на тополи. Делима, като да е жертвана цялост, без-целна. Течене на живостта. Себичността е ментален конструкт и възниква при утеснение, някаква производност на психо-енергийна травестия на пожелаванията. Следователно, преидентификацията е предхождана от страдане, от отказ да съм в нищостта на всежеланото, от круширало възжелаване на всичкостта. *Страдаността* е специфично ареал на съзнатото, но е необходимо да се помни, че есхатологичнопотенцираното употребява съзнанието като език, замества непредставимото през общението. Ритмува премълчавания. Съзнанието е несамостойно и подчинено на “нещо”, имано е през някаква хипотетизирана желателност, но не можем да го мислим в твърде причиненост - произволящо Света е, фойерверкно. *Нещото* на

Световите е фантазмагорично дадено в дискретност на смисъла и само така възсъзнато. Поносимо. Изместването на съзнанието при особените състояния е акция за удържане на интегрираната към острови на смисленост ежедневна идентификация, при която себичността поглежда към себе си. Отстранима е, без да е другост. Като да е през измещеността вечновъзможност. По-малко конкретност. Надзъртане в света откъм ужасното, преживяно като смъртност. През страшност. За да е възможно сътрудничество в измещено състояние (ако не е спонтанно изсипване на смислова ентропия), преодоляването на страховата граница се извършва по коридор на моментно възможното и усвоеното в завареност. Във водимост от психотелесните механизми на пребиваване в кризис, на оцеляване. Особеното състояние на съзнанието е спонтанна адаптация към непосилното, непреживимото. Ежедневно-достъпното се разгражда чрез претоварване, свръхумора на смисъла през баналността или рязък преход от динамика към статика на тялото. Реципиентът е въвлечен да съучаства, противоположно е да се конфронтира. Преборването/сблъсъкът на този етап довежда до афектен пренос на психичен материал от инициата и *мултипликация* на житейския му инструментариум за справяне в криза. На агресията се противопоставят банални, кодифицирани от културоконвенцията на общуването ходове за отработване на конфронтацията, а не креативни механизми за претърпяване на живота. В сегашното ми разбиране нищо не преживяваме за пръв път, всяка от ситуациите е четима като преживелищно състояла се и повдигната в актуалността през някакъв стартър. Идентичността за всеки е многократно погубвана и кризата дефинира ветрило от бивания, имани в готовност. Вече живяности. Аналитичнодостъпни са всички дефинируеми характеристики на ситуационността, но следва да се помни че се обследва ситуацията на споделянето им, а не тази на възникването им. За нея няма какво да знаем, доколкото я няма извън насъщността, а в ставащото е имплантирана през условност. Осветява се тази ситуационност, която изглежда да е съответна на интензитета на доверителност в общението. При липсваща артикулация на аналогична обстоятелственост на вече повдигнатата преживелищност остава флуидно съмнението за недостиг на доверие. От друга страна, въведеното през анализа е

само поносимото за общението. Т.е. работи се върху доверителността на общуването, а не върху ситуационността - тя винаги е акт на синхронизиране на другости. Не се калкулира към програмност, не се мисли в процесуална свързаност. На всяка активност се гледа като на уникалност, което е и същинската ментална иновация. Тренингът е поставяне в „ситуация” на среща, придобиване на жизнен опит чрез отговорно споделяне на време. Мултипликацията на бивалост е неавтентичност, дори в случаите на патернистично пренасяне на жизнен материал. А общението има единствено матриците си. Т.е. никоя среща не е в автентичност по същина, но има диагностичен ресурс в определяне на избраната стратегия на преидентифициране. Това, което индикираме като наше сочи какво важно е в света, какъв е той в предложението ни за съ-деленост. И какви сме ние, в отсрещността на световите.

Тялото и душата са неслитно и неизразимо свързани при уникална за всеки индивидиум, парадоксална проявеност на неизразимото (дух, в антропологичното енигматично исихастко наследство). Плътскостта е предназначена за осветляване, не се нивелира, защото конкретността ни предлага подстъп към идентифицираността. Идентификацията е интегрална проявеност в насъщното на предположимото, просмуква се през всеки критерий за определянето ѝ, при което феномените ѝ са регистрируеми на всяка от фазите на овеществяване. Еготизмът е съборно място на ефектите на публикуването си, процес на трансфериране на психична енергия през травматични каптирания, т.е. себичността е игра на привидности, поредица от трансформации на жизнеността. Експресия на непредставимото, давление. Патосът стоящ зад психичните индукции, формова протореалност, в която идентификацията се разполага като „поведение”, *адаптира* (се) към възможното помислимо. Критериите за адаптивността са в характеристиките на преживяването (любов, радост, кротост, мир или реципрочните им) и не зависят от събитийните обстоятелства, всеки житейски факт е амбивалентно potentен. И е възможно да е поискван, отново и отново решаван, при което адаптацията към идентичност предхожда рационализацията, “избира” свят, в който да е възможно

битие. Следователно не решаваме идентичност, а свят, светоглед. Делим си наглед. Смисльот да сме в живот. В хода на съделенето му, разказвайки се, спонтанно се синхронизират поредни преживелищни избори и образуват „житейска походка” - разгърнатата в повтореност картография на актуалната за индивида „тема”. Крастопътища на преципани смисли. Колизия на всевъзможния континуум и умаления до живяност свят. Темата е реализуема символично, представима в публикуемост, само като реверсия, доколкото всяка актуалност е изключителна възможност за другост и в този смисъл тестова. Изключена от потока на живяност. А-тематична. Потенцира завръщане към амбивалентността, все още е свободийност. Аскезата разпознава две патологизирани разклонения на себичността: 1/ *горделивост* по хоризонтала в която Аз-ът се „публикува”, предназначен е за споделяне, псевдориторстван; и 2/ *себелюбие* – оградяване, не-съотносимост спрямо умълчаваният вътрешен Друг.

1/ В този ареал себичността се култивира (демонстрира устойчивост) чрез патологизирано *отъркване* в насрежна себичност. Светът е протяжнодаден и се практикува в поделеност, всеки обект на пожелаване е еднакво предоставен на всички. Другият и аз-ът, собствената вещественост, също са обект на мотивируема претенция. Светът не съществува сам по себе си, той се предявява, изисква се от/през/чрез някой друг, който стои съвместно с мен съотносимо на пожеланото. А светът е самоидентичен и единствен, екраниран спонтанно от/чрез-мен. И предполага преживяването му в из-цялост. Като да е цел. Целият свят в усвоеност като че би тампонира всяка себична накърнимост, всеки недоимък на смисъл. Ако придобива през поглъщане на света цялостност, себичността се уважава, като да е цел на себе си, в единственост на собственото си постигане. Обласкава се в утешеност, после алячнее, защото се саботираме през сакраменталността - не искаме това, което имаме, защото не допускаме да/че сме, каквото биваме. Завряността в конкретност печали и гневи. Преживяването основава поведение, оттам дефинира свят, предназначим за нас и го представя единствен. А преживяването имаме през условността, че сме в засрещнатост от друг в Свят. Целта е дадена в другостта, е другият,

не-себе си да съм. Цял съм, ако друготията немее, нямана е. Светът ми я е погълнал. И съм се усамотил. *Печал* се бори исихийно, с умълчаване и изолация – извеждането на житейската доминанта от света и подмяна на сладостното удоволствие от пребиваване в самоожалване (в което несправил съм се, но значим) със самоукоряване. През което в порок съм, увреден. Малоценен. *Гняв* се преодолява посредством общение – всеки сблъсък с чуждост целително смирява, защото стоящият встрани е онагледена добродетел, уличител, събуждащ самоукорение. Ако “терапията” е безплодна и гордостта оцелява, следва *униние*. Отпаднал съм от себето и не мога да се придобия. Невъзвращенен съм. Ако унинието не се претърпи, себичността се зашкурва в света, разстрелвайки времето. Бродства. Няма крайна цел, която да придържа „нещата” свързани, няма изначален план на Домостроителството – Творението е просто материал от който пренареждам в безконечност свойствен свят. В който непригоден съм. Другите са напърбени персонификации на собствените ми сенчести съдържания. Недосмислености. Всяко утешение е погрешка, защото приплъзва от самоуязвяването и „оправдава”. Разядосан съм, *отчаян*, ако уродстващият друг до мен има претенции върху *смисъла* на животопотока. Животът е недробимо-неделим, може да е само цялост. И никога чужд. Отчужден ми.

2/ Крайното униние, сломило търпението, отмива надеждата в *отчаяността*, като да сме самост.

Отчаянието е традиция на човешкостта. Антропоморфично е, унаследимо. Доминантното разбиране на отчаянието е в nihilистична проекция, поради богословското му разставяне. Да си отчаян означава да е продънена верността. Изначално неправи, неопростим си. Вечността е дефинирано страдание, неизразима скръб и нестихваща болка, виновно от теб причинена. На теб. За догматичното богословие има празнуван (в „радостта на Господ”) и замъченотормозещ (в „плач и скръпане на зъби”) вечен статус. Знаенето на отвъдността некрофицира ежедневно, посява в жизнеността вече случилост се. Обещава смисъл да даде, да дава го на мен. Общи и дресира ме. Така

християнството размива времената в едновременност, постулирайки жизнен хоризонт на смисленост. Догматът знае бъдещността като да е станалост. Синхронновечен е. И, следователно, изборът ни е знат за културността, отлюспена от канона. Вече бил. Вкоренен ни смисъл. От него пръкнати сме. Описани. Статусите са подадени в радикална днадност, като да трябва да изберем. В определеност да сме. Но в културнотията изборите са насъщие, вече преживна наличност. Класифицирани. Дори актултурнието е в режим на предвиденост, безизборно предзнато. Вечността е познавана винагишност и от нея се завръщаме в актуалността на траенето, като есхатологизирани сме, вече избирали. Да сме в телесност заварени. Но Богу (на корена) всичко творено е производно, в промисленост е. Включително естеството на конкретността, плътскостта. А в тяло без грях не съм - и не помисляй! Най-малко съблазън съм, значи съм ... бездарно сглобен и предвечно осъден. Вече наказван. *Аскезата* е игротия на освободена воля - произволни и предзнати решения, които мога да своя, назидавайки дерационалността на афектите. Своеволност, която преживям като отровна незнатост. Безистинност. Непрозорливост в подобозабрава за свършек по справедливост. Защото съм врен да съм втелесеност. Отпаднал по същност от достойновъзможното, палячо в панаиражийницата на Универсума. Запратеност съм в извратеност. И повече не искам да играя, предал съм се, защото съм изначално предаден, подаден на духове злобни. Играта да спре, аз излизам, отивам от нея! Оттичам. Или не - защото изобщо бивал не съм. Никогашен съм. Безживен. Отчаянието е отвръщение от жизнеността, през което себичността е неспособна да (си) прости неотменимото - че е човечност тварна. Пръстна. Поради това простима. В множественост. Ако Бог е вседостъпен и непросимо милостив (защото, ако не е такъв, е-не-бог), тогава жизненият цикъл няма значение. Животът е безличие. Етично безразличен е, безсъден. На всеки предстои във вечност да бива. Сега вечнеещ е. Себичността е разотчаяна от неутолима печал по изключителното, нерализируемо вмечтана. Фантазмагорна. Тогава индивидуалното мен, съществуването на-мен, менето е безсмислено. Защото в недостиг на истина съм, твърдежелан. Сънност съм, всеотложеност. Награда в утешение, обласкаване, няма.

Избран не съм. Избираем не съм, защото мислен през всеки съм. Обожението е общочовешко, неиндивидуализирано и не се „занимава“ с мен! Аз нищожност бивам да съм. Подавайки в привидност мен-ето сакраменталността общи всечовешки морфичното, всичкостта. Нищожва ме. Самостта е бунтовна горделивост, лютивя ревнителност. Скритост в срамотийно зловоние, мислеща се да е отделност. Любовта творяща явява и яде живостта, усилава към страдане. Траенето на света напруга, жилести смислеността. В непотърсеност съм. А ме-има, имане съм. И да ме има причина не съм, а да ме няма не успявам. Всенамереност бивам, ежедневностван всеки.

И така, ако за коя да е оклуатуреност, сакраменталността е вселюбов, отчаяността е безпричинна. Но е обживяема, живима, поради което мотивирана през произволност. За това изложение отчаянието е даденост на унижена изключителност. На неизключеност от живота. Следователно, живящото има да прахосва живот. Животи. Като да е апендицирано излишество на животията. Самотия, която се бронира като да е в поредност. Всеки живял и един ден е отчаян. Емпирично всеки жив е център на свят, на Света. Но, ако Света е единен и вече творен в цялост, то аз съм му цар. Назначеност съм му. Тогава защо е в непослушност? Неотзовим, безоттечен. И не искам това, което немирисващо желая - нещван да съм, цел да съм? А бездостатъчен съм, несвършен. Отчаянието е пожизнена скука, нищонезадържаност. Безвлюбеност. И в умора да се събуждаш до себе си. Друг, не ти, някой друг живота ти живее. Нерадостен. Обезроден. Всеки липсващ съм „аз“. Наречен съм. Сочим. Отчаянието е прогаряне на уникалността пирографиращо *идентичност*. Вече било-ст, отпадъчност, предназначена за траене в свят до поискане. Идентификацията е бездомствана, публикувана опразненост. Видимостта на процес, при който колапсира личната история. Остават круширали носталгии към преживелищните дименсии. Към живот в развалнваност. Отчаяността е алиенираща и трансперира всяко възможно съдържаемо, приписва си го в лакомия, без да го състоява актуално. И може да го въобрази. Да се изобрази. Отчаянието се манифестира като завареност, вечнобило-то. Производна на културоиндикационно задължение да се *символизира* през

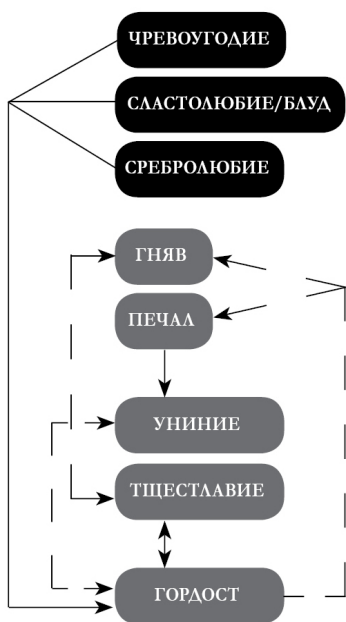
преповтаряне на силогични множества. Като да са мотивен речник на всичкостта. “Хитреец” гносеологичен негатив, манифактуроподобно бълване на агонизиращи през симулакрумите смисли. Ментална опаковка, кухост. Отчаяността е екзистиращ в проследимост отпечатък, следсмисленост. Антропоморфизащо Нечие отсъствие. На Сина.

Центърът на християнския живот, литургията, мащабира идентификацията в универсализираща всеидентичност – не-аз, Христос ме живее. Преживелищно литургичното ставане е традиционен комплекс от две тайнства, но може да бъде дробено и разставяно във времето:

■ Покаянието е промисляне на личната история и самораздиране, еманципация от токсичните ѝ съдържания. Вричане.

Когато не е харизматично, спонтанно, покаянието се задава чрез доброволно въвеждано житейско утеснение. Самопричиняването на страдане повече от битоводаденото преакцентира важностите и ревизира духовния статус. Телесният пост по същността си е демонстрационен стартер на блуждаещата през идентификационни коридори живителна енергия, отразена в молитвеното състояние. Неин краен пункт е преживяема маловерност, пресъхналост на надеждата и вкопченост в тварното, иначе трудно различни в ежедневието поток на правения. Самопричиняването утеснява не телесността, а смислеността на идентификацията. Атакувайки житейските си щения, адептът емпирично узнава функционалността на религиозността, изследвайки в съотносителност трансформациите на желателната сила и преживяването на описваните чрез идеодогмата психични съдържаеми. Като определими във взаимност, идентичността и планът на живота в прегърнатостта си проектират смисленост. Побирането на житейското в ареала на допуснатото в заповедност дарява жизнеността с функциониране. Тя е нещоправеща. Предназначеност е, но само в практикума на религиозността - свързаността с Другост. Поради тази функционалност, страстите са неотделими преживелищно от

добродетелите, те са етично класифицируеми едва през вторичността на поведението, когато са дефинирали свят. Степените на съвпаденията с жалонираната правилност са въведени не по смислености, а в очевидност - Свят или Светове. Доколкото светецът не може да греша (може и да е грешал, но не греша), светът му е само Домът на всички. Будното самоизследване, “трезвенето”, подава нормативите в предварение - като преживелищен процес с интуитивнодостъпна, незрима корелация между психо-духовните съдържаеми (вж. схемата).

Будността проследява трансформацията на духовният импулс през психичния инструментариум в „материалност” – *поведение* в обстановъчна конкретика. Житейските обстоятелства могат да бъдат рационално претълкувани, дефинирайки волеизявеност, собственост на себето, докато жизнените събития са „завареност”, попълност и са еквивалент на обозначена, кодирана и предназначена за *узнаване* „воля Божия”. Така, към събитийността можем да имаме различно *отношение*, манипулирайки мисленето в зависимост от психодуховния си статус, но следва да се примирим,

че отношението съдържа мощен дорационален пласт от афектни съдържаеми, много често *амбивалентни*, надграждащи нещо предходно-недостъпно или взаимноизключващи се. Какво ще ни „вълнува“ не можем да предположим рационално, но можем да притискаме чувствителността си, подреждайки житейските си ценности в йерархия. Господстващата (монархична) ценност ще потъмни узнаването на неподдържащите я преживявания, но самото ѝ овластяване се основава на система от отсичания на парчета чувствителност. Остават

тъмни, извън прага на сезиране, преживявания, които ни доминират неригистрируеми и себето ни е едновременно „калцирана“ защитна коруба и обозначаващ ги в тревожност маркер. Извоюването обратно на собствена воля от виталната стихия на обстоятелствата е всъщност информирано потвърждаване на предварително състоял се спонтанен желателен „избор“, индикиран от емоционалния колорит. Афектната енергия е непрекъсваема и неунищожима, но изглежда дискретна (прекъсната) поради обхождането на несхождащи се, вътрешнопреживяеми като неслитни, полоси – телесна, психична и духовна. Следователно, през трезвението адепта е вечноукорим, на фона на помненото-първообещано (подобие и образ), в отпадане и не-достойнство. Той е „игран“, несамостоеен. Едновременно с формалният критерии на заповедите, в парадигмата на трезвението се полагат и блаженствата (като преживелищен критерий) с акцент върху съкрушаването на духа.

Средата, обстановката, е тази, която модифицира психотичната енергия на пожеланието. А светът е наличен и затова, по естеството на телесността ни – неотстъпващ изкусител. Начинът, по който желателността се адаптира е свидетелство за психодуховния статус. Поредицата от „откази“ и отсичания на личната воля (постенето е разновидност на послушанието, доколкото критериите за *правилност* са изнесени извън собствената преценка), постепенно се акумулират в ттцеславие и дефинират индивидуалността. Така изречено, себичността се формулира като диалектичния произведен на служението, тя е *процесуалост*. Акцентът е върху житейската историчност (реминисцират се обстоятелства и събития), но не тя се споделя в Богообщението на изповедта, а ефектите, които е „произвела“. „Трябва“ в хода на трезвението да-стана-някакъв, за да е възможно в изповедта да се-укоря и в покаянието да-се-отрека.

Ставането ми е резултат на непрекъсващ диалог със Скритостта (словото Му), Той е съ-присъстващ, съ-вест-ител. Покаянието „публикува“ диалога, а изповедта съборолизира, включвайки свидетелстващия свещеник – той е „посредник“, зрим в тайнственост наместник

и предоставя хоризонталния пласт на общението, цялото върно човечество. Покаянието ми е акт за всички, общностен акт, доколкото „издърпва” паството във вътрешното ми пространство, разтваряйки ме навън. Аз ставам-съм само като публикуванообщ, морфологизиран. Каещ се, в отречение. Покаянието е тайнствено дишане на Духа.

■ Евхаристията е символно действие, приемане на жертвата Христова като лична-ми. Причастност. Въплъщението е предтеча на жертването. Живот в телесност е „диагноза”, удостоверима биография.

Покаянието е покана за Божие снисхождение, различаване на територия, в която да връхлети епифанията. Затова, ако не предхожда непосредствено Евхаристията, се маркира с „разрешителна” молитва. До тайнството се *допуска* при определени условия, и всички те се свеждат до крушение на себичността, опразнено вместилище. Евхаристията е действена синергия. Тя има да освободи биографията от плоската идентичност, да отнеме хронологията на времената и чрез поспирането в едно житейско събитие – литургичното преживяване, да отдели личната история от носителя и, и да я „приплъзне” към универсален Друг. Евхаристията е житейско събитие, но не е за/от света на преживелищното ни – начева нова биография, заемайки материал от първобиографията. Новораждане. Кръщението и Евхаристията са преобразуващи себичността творителници. Като да има себичност.

Отчаянието е автентичният религиозен феномен. Първоелементът. Жестокият двойник на вярата. И тъй като духоопитността може да е единствено свидетелствана (непредаваема е), тя сочи в обособеност „мен”. Защото Бог е обозначим чрез мен. *Разделна е*, но и ни струпва в културно-вярно множество. Симулакрума е в безразличие към религиозността. Тя е допустима, обговаряна и равнопоставена на всяка манипулативна идеология *фантазмагория*. Като такава, тя не свои индивиди, а той преживява публичността ѝ като кошунствена.

Същинската, сакраменталноположена религиозност се *утаява*, мълчана е. И все пак, точно симулакрума, парадоксално, отваря ниша за същинско преживяване на отчаянието. Симулакрумното съзнание е отчаяност. В най-изразителният му и въздействащ „образ“, отчаянието е *действителност*. Защото от животът е изтръгнат смисъла, а той все пак продължава да е.

Модерността в самосъзнанието (според културноисторическата парадигма) начева с манифестно оповестяване *поглъщението* на Бог. То е първо (и преди всичко) изричане. От нещото, което ме засреща в света, Той спихва умален и се побира във вътрешността ми. „Аз“ екранирам демургичнотворящите сили навън, „Аз“ съм този, който светотвори. Словесува. Тогава, в този силогичен низ, първожест на симулакрумът е *поглъщането на отчаянието* от актуалната идентификация. От кръстно събитие на Христос, то става биографично мое – „Аз“ съм катастрофотворящ. Апокалипсис съм в свят на сънища – това не съм Аз, това са делата ми. Симулакрумното съзнание има ограничението си в специфичен праг на болката живост. Че животът е безсмислен. А такъв живот не може да бъде живян. Затова и не го живея аз. Симулакрумът е окрайчен от *симулморта* – не-аз, някой друг, всеки друг жив-е. Защото аз не мога да съм, непоносим съм. Непонесъл.

Себичността е съгласувана и дарена плацдармена платформа, върху която грозди в разпластеност личността. А в симулакрумът, себичността (като производна на Богообщението и отчаяно-отчуждена) е с тяга да отмре, унищожима е. Прибавяйки към непригоднопрагматичността и обстоятелствената събитийност, идентичността се представя като *градиво*. Имаме да преживяваме архитектоника, изуменостроена среща в „обстоятелствата“. Те са неизчерпателно съзнаваеми и аконклюдентно съприсъстват в общението. От една страна са в режим на извличане от животопотока, а от друга - в такъв на перманентно *признаване*. Те са настояване, което се състоява по допускане, уважава се, и е само актуално, събитийно валидизирано. Комуникацията е процедурно съпризнаване на обстоятелствеността, при ултимативна угроза

от ниҳилиране. Само това! Цялата клатушкаща се, мирозданна конструкция, се съприкосновява с друга подобна, колажирана и моментноредена “индивидуалност”, в произволни конфигурации на свързванията. При това, без устойчиво-смыслов базово съдържаемо (защото не-съм, самоотрекъл съм се), свързванията са в режим на непредвидимост, “игрови”. Те са извлек, механичен сбор от допуснати във взаимността корелации. И са предположено изискани, наложени от общежитието. То паметува, описва в систематичност и поради това изисква поведение, съответстващо на рационалистичен пакт на съжителство. Съобщността унифицира, безразлична е към идентичността - утилитарноприспособимо е всяко достъпно в аритметичното съдържателно множество “аз”. И сме прежалими, неединствени (освен, че не-сме по свое желание). Унижени и при/закрити. Произволнозаменими. Поведението е деформация на статуса “скритост” и несъотносимо към субстанциална уникалност, то е рамкова псевдоправилност - в едно и също правене се обглеждат несходни светогледи. В медийния си, симулакрумен, статус, поведенията се интегрират не към “авторитет”, а към “престиж”. Простъпката е мотивационен кръстопът. Видимост на значимости, не на смисъл. Тя предполага по силогична необходимост наличието на себичност, не я съдържа - сочи я. И я “фабрикува”, абстрахирайки първообразното ѝ вседостойнство. Без екзистенциален баласт, поведението, огледано през етичната хиперуниверсалия, се инкриминира - вменена му е с нищо некомпенсирана капризоподобност. “Анималистична” своеволеност. Правенето е винаги общежитийно (публикувано) и хронифициращо виновност. Егоцентрирано притежание е, желание за своене. Обслужването на конфликуващи мотивационни парадигми през една и съща видимост, едновременно я тавтологизира (повторението обгрижва понятността, но и банализира) и я прави неподредима в причинна верига. Произвежда дискретност, прекъсваемост. С-нищо-несвързаност. Случайност. Доверителността, гарантираща при възникването му продълженост на общението, под давлението на метафизиращо ментално повдигане, псевдоиронизира - пренася устойчивостта на плътноматерията върху маранята на моралното. Полага върху

его-правеното було на добродетелност. Бетонира правилността. Последната е секуларно-хуманистична напльстеност (паметуване на Божии бивалости) и поради това безобяснимо “лицемерна”. Тя създава на събитийния акт мотивационна сянка, оправдава, защото е пръкнатото от менталния “бульон” потентноразбираемо (такова в рационалността е дори непронизносимото зло). Но симулакрумното добросъдържание е вторично, условно: трябва да е гарантирано от технологичният медиатор, че през поведението тече реч, и че тя е високорейтингова. Същият абстрахиращ (отчуждаващ), подозирано себично-творящ арсенал характеризира театралното. Т.е. субектноиндикираността не е негова специфика, а употребена по-широка морфологизирана системност на животопретърпяването. “Искуството” се ползва от нея - неин особенообособен (о-частен) случай е. Така е наречен/о. И перманентно, през културата, обосновавано инструментално. Защото същностно е непосилно. Защото е калцираноавторитарно, автороподобно и изключително. Изключващо несходното. Театрално-то е назованото и таблирано като такова в режим на възгордяност. Следователно “зрелище” е име, класификатор, а не преживявано време. Употребата на кое да е, всяко, именуване брой отделености, създавайки речевни поток. Следването им ги урбанизира в множество. Езиков ареал. Понятията уподобяват антропоморфичността на живелището, а симулакрумната образна антропологичност - тях. Човешкостта е единствено в езика, доколкото е разговотворна.

Езикът е смислохранилище. Всяка част на речта поражда смисъл, кръстопът е на смисли. Смисълът се пръква с употребата на език, но това е смисъл в света, доколкото езикът е всмукал света. Но нито светът е целият Свят, нито езикът е всяка възможна смисленост, доколкото словото се състои като живот, чрез преходи през „тъмни зони“. Непонятното сенчесто. Нужно е смисълът да се изнесе извън света, в живота, за да има значение, да придърпва психична енергия и да е повод, капан, за общуване. Светът след симулакрума (той е и време, историзиран е) вече не е наличен... в езика. Но езикът съдържа Свят, защото го *предполага* чрез измълчаванията. Непонятното не калкулира

и не отнема енергия към/от смислеността, доколкото „говорене“ без нея е невъзможно, то сменя важностите, променя идентификацията. Изчерпаването на смисъла в кой да е езиков пласт и иновирането му води до смяна на интерпретанта. Така, Смисълът е ревизия на смислите, обръщане назад и няма прогностичен характер – всеки смисъл предстои да бъде изчерпан и заменен с непредвидимо различен. Смислите са равнопоставени, нямат йерархичен ред, защото гарантират претърпяване на живота. Уважителни са. Имат да съ-съществуват. Промяната на смисъла е житейска креативност и демонстрира свобода. Но смислите са и а-морални, всяка иновация е етична лудост. Автентичната в абсолюта си свобода не може да бъде живяна, защото е хипертрофирало монологична – монадо-логична, не съжителства. Не може и да бъде регистрирана, нищожна е, без значение. Затова и своим житейското утеснение да разположим свободата в общението, в режима на говорене. Следователно, „свободата“ е невъзможна, неописуема, без енергията на споделянето ѝ. Свободата е агресивна, винаги-активност защото се определя посредством опозиции. Свободата няма свобода да е кротост, тя е разядосване. Отчаяние, че си дефинитивно свързан. Да си в анархичност свободен, означава да си смирен, въоръжен с-мир – да си изпаднал от припознаваемото общуване и да си „ням“, инакав, иннок. Исихаст-безмълвник. Непонятен.

Оставяме да ни определи общуването, езикът да ни изговаря. И никога дори близо до страданието. Цивилизация на вечно-доволстващи еуфории. Експлицирани сме, витринни, пандемия от „само това, което изглежда“, никога в-същностни. Омагьосани, блуждаем около себето и се сочим кикотеци. Отстрани, никога от-центъра. Доволстваме да не сме. Няма как да произнесем нещо съществено за себе си, без да кажем, че ни боли. Боли нас. Мен. Несподелимо, неразкъсваемо, мен. И изобщо не „мисля“, че ме боли. *Спонтанно*, без намек за философстване, защото мисълта изражда болезнеността във всеобщеност. Не-мойства я, дарява я на словесата. Тази ирационална болка симулакрума може да спре, модифицирайки тялото, машинизирайки го в дизайнерски нехуманоид, лого, с прасешката си *всеядност* отнемейки радикалността от езика, но не може да я прехвърли.

Няма друг болящ. Никога като мен, никога с моята страданост. И тази болка е смърт неартикулируема.

Горният анализ тенденциозно изключва синхронизацията на болката посредством емпатирането (доколкото вчувстването е допуснато узнаване за другия). Причиняването на болка също – то е възможност чрез реакцията да бъде удостоверен като съществуващ. Но неколкократно посочвах към тягата тълпиннотворната тенденция да се приплъзва от страданието. Стоенето в болка е невъзможно – апогее на отчаянието (апатиращата анемичност) може да е протяжноживян, само, ако се упорства да не се сменя идентификацията. И е житейска некреативност, но и непредставима самотия. Преидентификацията няма власт върху разядосването, нито отнема болката, тя обаче, дава мотив на живеенето, то може да бъде претърпявано – смислообразуваща е. Радостоплачна. Сакраментализираната през страдаността на болката промяна не е в хоризонтираният езиков топос (каквато е рационализираната през терапиите, прехвърляща симптоматиката на разядосаността в „слепите зони“), а в спускане или издигане. Промяната е вертикализирана и е житейско събитие, а не преживяване. Завърналата се „назад“ биография подбира същите житейски факти, паметувани от базовата личност като житейска походка, но ги преакцентира, ползвайки непреживените алтернативи. И така, не се новира животът, а се трансформира идентичността, за център на Света „застава“ нов интерпретант. Вкопчването на изложението в биографията има инструментален характер, доколкото тя е коловоз на жизнеността. Смяната на идентификацията променя обстоятелствата (доколкото обстановъчната конкретност е „извлек“ от света, предназначен за персонификацията, индикиран е от нея като *присъстващ*, и не е безусловна „действителност“), а не събитията. Биографията е пренебрежим постамент в стадия на разядосване, доколкото е „разказ“, история, възникваща при споделяне. Иновацията на персоната е *сакраментална*, защото е същностно детерминирана, от пропукване на монадността, и еднократна. Познатата ни в подобие, но несходна историческа практика е религиозна, свързана с вярата и култа. Настоящия анализ в ясност експлицира, че вярата не е механизъм

за „отлагане“ на удоволствието за бъдещността. Тя е живеење на надеждата като действено, насъщност е, и няма мотивационна свързаност с болката, не фабрикува осветскостена „щастливост“, а мир. Но в симулакрума религиозността няма „монопол“ върху функционирането на съзнанието – то е сергия, на която са разставени множество идеални съдържания. И никое няма указания за употреба и никое не е *обезопасено*. Така преидентификацията може да се извършва многократно, да бъде „пазарувана“ и отчуждавана. Тя е опасна, защото е свързана с утеснение и катастрофично противостой на симулмортната еуфория. Симулакрумът фабрикува възжелавания чрез посочване/изнамиране на обекти и съществува само като удовлетворителница. Всяко мимолетно нащърбяване на удоволствието е преход към по-експресивно екстазно преживяване, то се „награждава“, при това скоротечно. Затова и симулморта не преидентифицира сакраментално, чрез монадоотчаяние, а психофизично или чрез трансформация на публичността, имиджа. Чрез самооправдание. Не мога да „страдам“, защото в нищо радикално не съм *засреещнат*, нищо не ме е уловило. Режимът на живеење е кодиран от перманентно приплъзване, дори и оправданието да няма видима мотивационна връзка с утеснението, то работи, защото е „на разположение“, мога да го експонирам. Да го валидизирам през общуването, след което да го калкулирам в житейското си счетоводство и да го приема като пренебрежим „дълг“, погасяван в поредица от заемки, в низ на утешения. Ако досега „историята“ се е грижила да предостави територия на отчаянието (войни, революции, доколкото са виновно причинени), в която „нива на плача“ всеки помага на всеки – да страда! – свеждайки го до телесност, преживяващ го като организма от/на-срещен, то симулакрума неспирно ласкае. Сега общуването е обвито негласно в марањата на добронамереността, всяко говорене скрито се насочва към лъчезарието, отграждайки отчаянието. Отчаяността къса, отказва общението, тя по дефиниция е ентропична. Преидентификацията е отпечатък на Бог у нас, формотворена правилност, не-свобода да се греша, в ритуала хоризонтираното споделяне е насочвано към нея. Симулмортното общуване носи празнувания в лития шлейф на първовъзникването си от свещеното, но е опростен функционален наследник, не-същност.

То не гради, не позитивира, вулгарно демонстрира пресушаване на смисъла, вегетирайки върху субстанциалността. Не може да отпадна от еуфорията, защото се губи „клиент“ на посланията. Статистическа грешка си. Страданието е новото цивилизационно „табу“, престъпно е да го „имаш“ житейски и изкусително – неприличieto на споделеното нарушаване. Публикуваното страдание оценностява, биографията има значимост, защото е „произведена“ в бунтовна житейска непригодност. Стока е и *катастрофата* е на сергията, но на „черния пазар“. В плачното вместилище, симулморта.

Вече посочих, че в дълбинните стадии на особените състояния на съзнанието не се регистрира идентичност. Поради тяхната монадност е изключително спекулативно да се правят заключения и относно наличието на индивидуален екзистиращ импулс. Преживелищно достоверно е да се твърди, че дълбокото ОСС „прогаря“ себичните съдържания. Метафорично изречено, то е хранителница на изначалната магма, универсализираното а-съществуване. Ползването на метафоричния код дава възможност да бъде продължен концептуалния низ – себичността е преживелищно „изстиване“ и се регистрира посредством „придвижване“. Нужно е някакво съотнасяне, разпределяне на съществуването в диада, за да се пръкне идентичност. Самото съотнасяне е протяжно, поради пулсации на екзистенцията. Общуване. И това общуване може да бъде прекъсвано. На прекъсването отстои „инерционна“ за екзистенцията сила – смисъл. И така, *смисъл* и *себичност* са взаимоотношващи се потребностни ефекти. Определят се и се осветляват само в синхронна представеност – менталност, манифестирана в *език*. Те не са същностни съдържаеми, а производност от диалогичната субстанциалност на съществуването, преживяването на себе-си като отделеност. „Аз“-ът е разроен, манифестира се като деперсонализиран през лабиринтни мотивационни коридори и само формално-обектно интегриран. Менталността заварва сама себе си в езика. Имана е. Т.е. менталното се нуждае от деминутичен креатор, защото може да се мисли, да се съди и озадачава. Основен за

изложението въпрос на този етап е ясно̀ видимата матрична (разбирано като мисловен модел) връзка между освободеността, „автоматизма“ на общуването в стадия на простиране и виталността на себичността в симулакрума. Себично-намереният смисъл е единственодостъпният начин да се претърпи вечнобърборещият живот. Ако освободим *диалога* от манипулиращи го коловози на правилност (общностният „монопол“ върху смисъла; идеологема, която претендира да е споделяна *истина*) и навикообразната лавинност на ежедневието, бихме получили припокриване на характеристиките между симулакрумните съставляващи („имиджите“) и дълбинните екзистирани. Биографията е монархизирана от паметта снимка на с-мислите ни, идентификация с формотворените социални параметри на себичността, включваща тялото като носител на поведенческите модели. Имиджът по инерционно допущение (интелектуална „икономия“) създава неоправдана свързаност с „минало“ и също толкова безсъдържателна алузия за „разбиране“, прибавено към опитност. Общностният характер на личностната ни история се кодифицира от изумлението, че „не сме това“, което паметуваме от ситуационните обстоятелства. Всяко общуване предфинира самоидентификацията ни, тя е сборна и поема чуждеещите идентичности, акумулирайки конфликтующи опозиции. Себичността ни свои света, посредством сравнение на собствения, с индикираният като значим от общността обстоятелствен материал и придърпването му към смисъла. Тя има за „първороден грях“, дебата за преживелищните важности. Протяжността във времето е преживелищен буфер, аналогичен на живост, доколкото създава отклонения от сега-то и дефинира бъдещност. Еготизма „диша“ произволно единствено в мисловния поток, нужна му е перспектива. Той е вечноприплъзващ, консенсуален и условен. Следователно, сегашността е единственото „реално“, в което се случва „това, което е“, всичкото-насыщно. То е предложената за обживяване актуална форма на смисъла. И отново изречено: *себичността* в сегашността се представя като смислова форма. И тя е „приета“, индикирано-допусната! Не може да е мислима, уловена в език, но съществува в преживелищния поток. Не предполага да опознаем себе-си, но можем да бъдем *себе*. Поле на (общностно) съзнание, в което се разгръща личната история,

преживяване на съзнатост без мисъл, случило се чрез предаване, подаване на мисловните форми, *доверие*. Винаги сме съгътствани от смисъл, някакъв, неизоставими. Всяка биография е реализираната актуалност на живостта през изпитанието на смисловите капани - имиджите. Симулакрумът е в едновременност Атлантида, Утопия и Алкатрас на меланхолията. Идеалният не-Божий град. Защото твърди пред себе си, че е неверие. Че е възможно да не помни Бог. Ако имаше способността да вярва, щеше да е униние. А то я *няма*. Не вярва, че вярва. Симулакрумът е санитарен хоремаг, самолечителница. Себичността е унижена, желанието я е сломило, за-при-вързвайки я към света и трябва да „набъбне“, да се оценности. А освен да желае, друго не познава. И няма йерархия на желанията! Симулакрумът е доверие към желателността, приемане на смислянето като хипертрофиране на сънища, лечение на нищоцвуването с отровни дози мечтание. Себичността изпраща към универсума желание, желанието формова обект и себичността/субектността го всмуква в себе си. Набъбва. И прораста в *ego*. А егото е ненахранимо защото няма плът-ност, безпределност е. Хапе и гълта, без да дъвче. Така мирозданието се реди в него, туловищно. Огромнейша себичност, прорастнала от фантазми. Сънно „тяло“. Тогава, „забавлението“ и с нишонесвързаността, удоволствието в „играта“ на живот, биха били най-адаптираните към езико-хуманоидната първоприрода биографични съдържатели. И би било немилосърдно и „противоестествено“ да се настоява за валидизация на страданието. Защото отчаянието предполага интуиция за всеобщо и изначално продънване на смислеността при квазионтологичната й априорност. Безсмислие, резултирано от всичковъзможността на смислието. Палячовщина, карнавална травестия на унижеността. Парадоксът е, че страданието ни заварва погътно, то е нечовешкото ни обиталище. Демиургичното лоно. Опитайте се да изключите „шалтера“ на отчаянието! Съзнанието, в преживелищният си пласт, може да побере и собствената си а-екзистенциалност, да е себеунищожаваща гносеологична лакомия, всичкост. Страданието е вулканоподобна бунтовност. Горделива сегашност. Смъртна болка. И не се нуждае от оправдания.

Желанията нямат йерархия - всяко едно съществува за да бъде реализирано в „предмет“, но предметите единствено във вещността са изчерпаеми (защото са плътни и се следват). В менталността предметите са „напластени“, взаимопроницаващи, поради което желанията могат да травестират и да се индуцират в *тематично* множество. Смисълът няма власт върху желанията - те са себепроизводящи, а той е диалогообразуващ, но може да валидизира „темата“. Валидизацията е вторична по отношение на предметността им и се осъществява през мотивите, а не през „таргета“ им. Доколкото индикационна е състояваната моторика, достатъчната обоснованост на мрежовата индукция, валидизиращата компонента е *етична*. Етиката е категория от менталността, положена върху поведението, където се публикува. Но етичното е предповеденческо, предсъбитийно, то е вътрешна реч. Слушане. „Етичното“ е послушност. За него е необходим първообразен мироздаден план на съществуващото, на когото всеки индивидум е конкретизация, обременена от живост „разпечатка“. Когато, през симулакрумната картография на личността, от видимостите изчезне свързаността на смислянето с идеологоемното *изключително*, вече няма етичен коридор на правилността, няма какво да интегрира в мотивиран низ желанията и да ги крупни. Множествата им започват да се образуват чрез синхронизация на преобладаващите решения. Симулират се. Темите не диалогизират, резонансни са и жизнеността потича през магистралните, по освободеностите, при най-малкото разходване на време и желателна енергия. В тази фаза тематичните множества имат „масов“, деиндивидуализиран характер. Комформистични са, етичната компонента е заменена с възпитаемите „добър вкус“ и „толерантност“ (корубните обиталища на чудовищните: попкултура, кич, скандал). Така желанията са тълообразуващи, от индивидуализиращи съдържания са предефинирани като квазимириогледни конструкции, свързвания на презентации. Желанието никъде не заварва чуждеец индивид, няма формоване на хоризонтален „друг“, доколкото се засрещат деперсонифицирани тематични множества. Егото хиперболизира само-себе-си. Симулакрумът е в постоянна напрегнатост, че е възможно думите да имат самовъзникващ смисъл, встрани от консенсусния, че

е възможно да съществува общовалидна действителност, встрани от валидизираната, инерционната на ежедневиия многократно повторен навикобразен „образ“. Ако съдържанията не рискуваха да са истина-наличност, всъщност, „игра“ на живот нямаше да има, защото игра без правила е виталност, животопоток неразказваем. Защото „разказвачът“ е неотстранен, абсорбиран. Преживелищно симулакрумът е в празното пространство между анархистичния, агоратворен скепсис и хиперсубективния нихилизъм. И в граничната полоса се мерзелят космисали сенки, видимости. Симулакрумът е умопостроеност, наглед без автор, не хаос, не ентропична спонтанност. Ако всичко мислимо е фалшификат на фалшификата, без дори намек за първообраз, симулмортът губи очарованието си - нищо в конструкта не хазартничи, всичко е възможност, потенциализъм. Скука, пръкваща непоредни автентичности, монополизирали непонятното. Но логосоподобна „всичкост“ (не чисто преживяване) менталността може да е само, ако допуска и да е фалсифицирана, да е различимо копие, имитацията, чрез удостоверяване на „оригинал“. Така гносеологичната лакомия продуцира насъщност. Оригиналет, неизбежно, повторяемо, възпрепятства съновидната свободия на пожелаването. Защото самото му наличие представлява дефиниране на ограничение. Втъврдено, плътност. Плът. Така, симулморта в концептуалния си конструкт предвижда наличие на функционална перцептивност, пропускливостта, която създава „позитива“ на реалността. „Реалността“ е матрична, шаблонизирана, и има производствения си режим в застрашеността на симулакрума да крушира в уникална неповтореност. Чрез плътскостта си, себичността се трансформира в еготизъм. А всяко тяло е отделеност, „аз“. Азът е допуснат под принудата на концептуална несъвършеност. Оттук насетне симулмортът започва да *модифицира* плътскостта, да я „натиска“ към прозрачност, „технологичност“, при непресекащо атакуване на умопостижимостта ѝ. Защото светът не преживяваме единствено като плътност, менталността е ирационална насъщност. Следващата крачка е симулакрумът да се „либерализира“ – да приема в безразлично равновесие „реалното“ като насъщно наличие и като фантазмагория, в едновременността на *поведението*. Да ги равнопостави

– не защото не ги различава, а защото не ги цени в разделеност. Плътскостта е свръхконкретна идентификация, „робия“, не-пазарна детерминираност, безстойностна ... Защото симулакрумът я изключва от стокообмена – тя е специфичният материал на комуникацията, средата, която ѝ дава формалното „право“ да се състоява. Т.е. наличното определя медийността като възможност, като едновременно с това е неин валидизиращ критерий, стои встрани от медийното *съдържание*. И така, в протяжността на общуването, *индивидуалността* е предварително допусната, нероверителна и с „природна“ моделност на функционирането. Тя е съ-знание. Свой „органична“ съставна, парадоксално синхронизираща ефектите си с предсимулакрумната валидизираща – чистата „духовност“. За симулакрума плътността е обожествена, Бог се е себеумалил за да остане в менталността. Като плът. Но симулакрумът е вулгаризирал въздесъщността Божия, тук тя функционира като гарант/гаранция на комуникацията. Симулакрумното умонастроение е „наследило“ християнския догмат, никъде по-далеч не е „избягало“. Стои при Него и се гаври.

Смисълът осигурява силогична доминанта, плацдарм на себичността – *мироглед*. Всяка функционираща менталност гравитира около силогичната доминираща, отскубвайки се от дискурсивните коридори с чуждеещи съдържаеми. Те са „табуирани“, неупотребими в съответният мирогледен статус. Симулакрумът представя парадигмалните смислови конфигурации като пространствена решетка, подрежда ги една спрямо друга, като ги „прищипва“ в диалогичният им преход. Всяко „общение“ украсява мирогледният статус, актуализирайки потъмнели съдържаеми. Дискурсивните коридори са „оградени“ навън (срв. „Символ на вратата“), те се актуализират в защита, попадналото в естественото им силогично множество е амнистирано, свободно – затова и недефинирано. Т.е. мирогледът възниква като рефлекс, той *отразява*. Следователно мирогледният статус се пръква в напрегнатост, критичен е, затова и гносеологичният му преживелищен еквивалент е тъмноносен. Узнаваме света единствено като уличено-застрашителен (дори когато е въведен в силогичната палитра чрез омайна *изкушеност* – тя е укорима). Узнаваме свят, защото узнаваме себе-си. Живи. И

ужасени. Винаги жертвени, под угроза, принудени. Защото сме избор, посочване. Симулакрума осигурява ментален комфорт, чрез „приемане“ – всеки мироглед е валиден, защото всички са промислени като еднакво обременено едностранчеви. И не представят света, а неговата плашеща проекция („сянката” на Платоновите сенки). Приемането е възползване от страховата енергия като отстранено умонастроение, на симулмортният мироглед не съответства в реципрочност „табуираност“, чуждеещ свят, а страх. Затова и симулмортът е „забавен“, *естетика*. Приемането е мегакултурност, всепризнатост на всичко налично, защото то вече е било отвоювано за себичността. Симулакрумът има да разстави архитектурата на света в разпластено съотнасяне и да организира „гърт“, в който се наддава не за смисъл, а за *изумление*, при гарантирана от окултуреността сакраментална „разсеяност”. Културата е отзивчива информираност за всеки възможен екзистенциален отговор, при това, наготово предложен за безотговорно обживяване. Животът е несъщественост, не-отговорно *знание* за екзистенцията. Фойерверкова игра на съществування. Избухващи очарования на не-странности в причудливи съотнасяния. Колкото повече личността абсорбира съставни, придобивайки технологични иновации (вкл. психични инструменти на амнистираното, безотговоръчно живеене), толкова повече си осигурява възможността да е „като всички”, прикрита. Затова и просъществуването е временна напрегнатост, диаграмно куриране на лични истории, пътуващи към универсалността на мегаисторията. Преход към отгълпяването. В масата вече не-съм, защото не съм сам-ия „аз”, а таблична статистика (могат да се подправят и поведения и дизайнерски/символизирани същности; отговорът на социологически въпрос не се основава на материалност). Симулакрумът е етична налудност. Мироглед на неживял. Защото ужасното не се живее, то е рекет и жажда откупа си – *енигма*, не-тайна. Презентирана скритост, в квазиконтраст на боговъдхнатото удивление от съществуването. Защото как бих могъл изобщо да-съм, ако съм безозадачен? Ако не-съм в потресение жив. Явено-любим. По/вече-канен. За да е „появена”, себичността следва да е въз-приета. Да се самопоеме дарена. В благодарна благост. Неговото Нему възвърнато.

Симулакрумът не предполага философска аксиома, той страни от диалектиката и не „снима“ (не *синтезира*) рационални ядра, вместо това *потенцира*, надгражда спираловидно. Всичко съществуващо е налично в него чрез преинтерпретиране, чрез преходите между разпластените езикови множества и изглежда поддържано чрез свързаността на живеенето. Но само така „изглежда“. Симулакрумът е неживелище, неговата автентичност се състои като ментална актуалност. Всеядността му предполага безоценъчно прибавяне на съдържаеми – всичко съм, което „имам“ налично. И все пак не-съм-то, а конструкта му. Свързаността, в която е функционално. Тя превръща всеки от елементите му в единствено метастазирала прагматичност. Конструкцията е значима, защото понастоящем „работи“, но тъй като не-работещ не-съм, то винаги съм конструиран и всеки от елементите – ценен. Следователно, оценностияването на съставните разграничава „егото“ от „себичността“ – тя шества като съществуване. Излязъл от менталния поток не-съм, затова съм единствено случваща се актуалност. За да е възможно това, първо трябва да съм *погинал*, да съм безсъдържателен – да съм самото съдържаемо. И да нямам „история“. Следователно, биографията е възможност за фалшифициране на времето, собствено *изпразването му*. Излизането от „сегашността“ не изключва себето, а го препраща към бивала конфигурация на ментални съдържаеми. „Аз“ не съм тях, само съм бил „в тях“, „около-тях“, техен. Биографията ми е „принуда“, служение. И от него по дефиниция съм се отрекъл, защото съм монадноотчаян – безсмислено-изтърбушен, следапокалиптичен. Не-мъртъв и инатлив. Есхатологичен съм. И гледам на круширалата живост през отвъдността. А това е определение за вяра, заобикаляща етичната (етикираната) силогична правилност. Не е вяра-в-нещо-някай, а безличностна стихийност ... лъжа. Защото нищо тварнотворено не може да е в едновременност държимо и съдържащо, мислимо и промислящо. Защото какво е вярата ми, ако не отстои на самоволево, автопилотно, самостоятелно „зло“? Какво, ако не субстанциален илюзионизъм. Порок на говоренето. Бърборене на безумец в ушите на съкрушенец. Неограничавано ставане на слово в насъщност, радикално оспорваща Смисъла. А не може да-бъде, ако смисъл не-е. Затова – „лъжовност е“, фантом. Дух. И всичко това,

защото думите са обезцененобезадресни, пренасят единствено деформираща ситуационните обстоятелства *емоция* – не значат, а ужасяват. Следователно, вярата е самореализираща се дуалност, тя дребнорон света в нестихващо разрастване на субстанционалността, а егото го събира, поглъщайки го (унищожава именованието Божие, превръщайки го в „наслаждение“). В афекта екзистиращата „субстанция“ е алиенирана от табуираността, няма йерархия на значимостите, нито всеобщ пазарен еквивалент за обозначаване на ценност (защото обменът отстъпва на своенето), нищо не „насочва“ менталната стихия. И вярата, и егото са себичнопроизводни феномени, „фрактални“ проявления на елементаризирани силогизми, а не центростремителни смислообразуващи, без-ценностни са. Отчаянието е рупор на света, съобщава го на универсалиите - смислите. То е само негово посочване, и няма отношение към не-субстанциалните му съставни. Затова може да е *преправеност*. Отчаянието е акт на ръкотворене, при който дори и да не се вярва (което е неизследваемо) се постъпва „като че“ се вярва, пренареждайки с посочване свят, които дори и да не-е, е в определеност, някакъв. С Бог се „играе“ (ако изобщо може да се ползва некощунно понятието) на съществуване безобменно, насъщността на не-живостта (оттатъшността) обозначава, че себичността е вечеотдадено възвърната. При празнуване на човешкостта и божествеността като тавтологии – разставени и неидентични, но в единен анти-код, „екстазно“ съвместени. Екстазността е еднакво съдържаща преживяване и менталност, логика на конструиране на ново силогично множество през смяната на интерпретанта, а не на диалектическо преодоляване на конфликт в тъждествено хоризонтиран езиков пласт. Така, отчаяният е самопроизвеждащ се „Аз“, потенциран, непрекъсваемо съществуващ – слепен от хаотични миниатюризирани смисли, неизчерпаемата ментална субстанция. В сакраменталната кодировка Смисъл и силогичен порядък са в неразривна свързаност, но с разроявнето на света се увеличават възможните подключвания и влизат в режим на „състезателност“ в унилостта, до етапа на ценностно безразличие, в който самата възможност за силогизация е субстанциална „напрегнатост“, потенциална обменна енергия, гравитово на желаното

желание. Така желанието е симулирано, не-необходимо на съществуването, защото функцията му е само да дефинира общжитиен, изговорим, свят. От същата ментална субстанция, до него „строени“, са други монади, непреброими, отдалечаващи се в безкрая. И никоя с друга не се докосва, доминирана от присъщността си смисъл. Съсъществуващи самости. Не-тъпа, не-общност, събор. Съотчаяността функционира като буферно идентификационно пространство между вярата и еготизма – то е твърде в менталността, за да е изпълненост и все пак достатъчно в монадността, за да потребява веровата разделност на мирозданието. То е *приложено*, приложно, и затова – размито пространство, а не картографирана полоса. Неприкосновеността на другия-до-отчаяния не провокира стремеж към идентична синхронност, а, тавтологично на себе си, към отделеност, общение. То е възможност и повод да се утвърди идентификацията чрез преидентификация в друг-ост. Затворен в себичността, отчаяният е неуязвим и непознаваем, затова във всяка от „срещите“ (псевдосъприкосновенията) може да е всеки пожелан. Монадността може да моделира другият-себе, без да е изненадвана, поощрявана или заплашвана от нищо, той е „идеалният екран“, доколкото при отсъствието на етични разделители нищо не може да застави/изкупи към „зло“. Общуването е непрагматично, обезопасено, то е самото-себе-си. Общението е начинът да се удостовери, но и да се отстои самостта – ако болката маркира идентификацията, то самотията регистрира монадността. И доколкото актуалността е ненаследяема „сегашност“, осамотеността следва да се хронифицира. Самостта е „бич Божи“, немиярсница. Затова и на общуването в съ-отчаяност е дадена дискретност, прекъснатост – то може да бъде *отказвано*. Чрез вкостенялост, втвърдяване, *симулморт*. Общението пресича появата на лице, конкретна вещност, доколкото лицето е винаги „за-друг“, никога за-себе-си. Лицето е пропадане в идентификацията, преодоляване (поглъщане) на самостта и безконтролно „публикуване“ на съдържаеми. То е манифестация на властта на общуването върху индивидуалността – общението го формова, предизвиква гримаса, „маска“. Маската е повик „отвън“ на който монадността не е откликнала, защото отговорът ѝ е непосилен. Монадността не се-знае. След

псевдоекспресията, лицето става интригуващо с отбелязванията, които полагат припознаванията (културната биография) върху него. Т.е. лицето винаги посочва към нещо вече било, състояло се, и никога – говорещо за/от индивидума. Маската е множене на „модерни“ идентичности, неуникалност (защото единствеността е в тъмната зона на безразличното), серийна масовост, която обезнадеждено се визира през полупрозрачните имитации към моделният, първороден Смисъл. Бог и Смисъл не са тавтологични, а взаимозаменяеми (с един хоризонт на смисляне са), като асамблират личността и се оценностяват през значимо житейско събитие. Такива са само попадащите в хроникрираната общностна памет, обезличностнената мегаистория. Тя е „предложена“ за обживяване и винаги е нечия чужда (несвоя), защото е наложително с-поделена. Мегаисторията се съ-дели без да е слитна в първопроизхода си – тя е в пръкването си утайчно, квазипсихотично събитие, лична драма, събитийен обрат без рисуващите го обстоятелства, но се припознава през генитизирано любопитство към другостта. Не ни интересува нищо неслучило ни се, нищо не наше, но го имаме в придобитост само като всевалидно и затова проектирано и в мащаб. Всяко лице е „очаровано“, подобно на друго преди себе си – самовлюбено и носталгично-сентиментално, но винаги „придадено“, присвоено от друг и затова никога *своє*. Винаги изоставашо от спонтанното „Аз“, поради технологичното време за „сработване“ на културните кодове. Капанът на гносеологичната парадигма, е, че трябва да обгърне индивидуалната драма в мегаисторичен смисъл (да я интерпретира през доминантен силогичен ред), без логос личност не се познава/признава, а чрез нея менталността деперсонализира и произвежда житейски „разпечатки“, отпечатьци на смисъл. Така налично-привидното „ловува“ идентичности, трофейни са, колекционирани моментни снимки на гримасни съдържания. Те са класифицирани и освободени от интимното си емоциониране – дати. Календар на циклични повторения. Разминаванията с автентичната драма се натрупват през мултипликации и колкото по-отдалечена е събитийната доминанта на маскираността, толкова по-„циментирана“ е архитектурата на Лицето. Така, културността е едновременно активност на разпознавателната дешифровка на себичността и

екзистенциален баласт, претенциозна несвобода, отлагаща наслаждението на егото. В спонтанността си то в едновременност създава света и го поглъща (приобщава желателността му), докато през културата има да се справя с „имената“. Обектите в общежитието искат да-са, да са достъпно-намираеми при поискване и за-всеки едно, наименовани. В културността обектите не подлежат на класификация и са „скрити“ до „патентоване“ на понятието си. Нещо повече, възникват с наименоването, а не с пожелаването. Т.е. името само по себе си (безобектно) пръква желателност в общуването. Имената не се роят, те „акумулират“, придърпват значения към себе си и образуват мрежа, която се държи нейерархична единствено от всеобщността на желателността. Това е новоизобретен универсален материал за овеществяване на менталността. Няма име, което да е непригодно за „употреба“ след като е *присъствие* в микрокултурният езиков ареал, никое не отпада в непонятното. Така езикът може да обозначи мълчанието, но не и да го състои. Лицето може да е „смъртна маска“ в акропол до подобни си, но не и жертвено издихание. Културата е „общо място“, сборище, и не познава тайнството на жертването, нейната кончина е само насилствена (геноцидноподобна) де-социализация. Ако се състои изобщо някакво жертване и езикът го презентира, то е само през усамотяването – в отчаяно изгнание и като *модификация* на моделната изначална Жертва. Преправеност, за да се „подобри“ нещо в крайна сметка прагматично, функционално – без идеал-на съставна. Поведение и смисъл са в освободеност, несвързани и пресътворими в карнавализирано кощунничество. Правенето е необходимо да е разпознаваемост, а за мотивацията питането/отговорността отпада, погребано в „черната кутия“ на екзистенцията. Целта на поведението се състои в самото него. То е мотивопораждащо и обозначаващо еготизма, предполага го в изчерпателност. Изчезва очарованието на „човешкото“, нищо не поражда любопитстване – всяка среща е гносеологично безплодие и „екранът“ на себичността се интериоризира, метафорфозирайки утробността в чудовищност. Де/премоделираната Жертва е себеумъртвяване, отмахване на нефункционалното, и има конструктивистки, а не етичен патос. Светът вече е непротиворечиво бинарен – употребим и несъответен, като последното с един и същи

жест се обозначава и заличава, затова и е „неестествено“, няма-го, защото го-има. И не е „нищо“, а унищожено. Бог е самоснемаща се именованост, следа, където е/бил. Нищо не противостои на всеобщо съществуващото празнуване на без-наличното, защото имането е отчуждило диалектичното своене и е само правилност, редуцирала вещността до оперативна силогична фикция. Сведен до не-референцираност, езикът е употребим единствено като система от питане и отговаряне (обмен на информация, тест), при което въпросът господства и налага отговора – той е ултимативен, властен и само имитира диалогичен процес. Информацията е поточна, монолог, а да си „информиран“, означава да си понесен от езика и заставен към отзивчивост. Езикът е тест за рефлексивност, не за „квалифицираност“ – той употребява личностни и органични, а не гносеологични характеристики, може да се „натренира“ – да се постигне чрез уподобяване, и затова е „масов“ (синхронизиращо се в ментално поле обществено мнениенно знаене), а не ерудиционно-елитарен (преживелищно усвояем и авторизиран). Масовостта икономисва познавателно „време“, съчетавайки всевъзможните питання в „реалност“, при което тя е не консенсусна (защото няма върху какво да се „договаря“ над-перцептивност), а „складова“, съдържаща всички тестови отговори. За отговора е съществен не въпросът като фактологичност, а допускането за очакванията и нагласата за индикативност от инициата на комуникацията (творящият слово). Но той не е наличен в общуването (то е монополизирано-монологично и статистично), поради което има неизчерпаемо количество допустими отговори и нито един въпрос без отговор. Прехвърлянето на отговорността за питането върху прогностичните „способности“ на рецепиента го освобождава от грижата както за правилността, така и за „истинността“ на отговора. Отговарящият е неотговорен, защото не е възможна лъжлива *преценка*. Тя няма на какво да „съответства“ и с какво да бъде сравнена, за да се уязви като недостоверна. Отговарящият е неуличим, защото е единственоналичен и едновременно с това нищожен, защото може да е всеки. Какво да му попречи да е преправил се друг? И само на един ли? И само сега ли? С кого „всъщност“ се състоява общението? Мнителността взривява доверителността на

общуването и го превръща в пазар (по ориенталски), удоволствието е в „пазаренето“, непрекъснатото преследване на първоидентичност и яснотата, че е „договорена“, условно въведена в хода на говоренето – само „за сега“-го. Авторството става ненужно, защото няма валидиращ авторитет – всички отговори се сливат мутирали от въпросието, „публикувани“ в паноптикум от таблични безименности и оттам произтичат, въз-произведени и функционални в актуалният тест. Светът е „четен“ в режим на усъмненост, доколкото се е „настроил“ към очакванията на езика и е недостъпен в първородената си автентичност – той псевдофеноменологизира, предоставя единствено послушание и с това ликвидира и себе си и интерпретацията през смисъл. Нито може да бъде тварно-тактилен, нито само назован – светът се „опипва“ от словеса, думата е единственодостъпната ни „вещ“, трансобектна е. И желанието нищо не про-ражда, освен нестихваща неутоленост. Желаето е самото желание. А то е всеядно-агресивно. Като не засреща вещност нахавва себе си, „боли“ безкръвно. Фантомна, плуваща болка. Страданието е униженост, уличена липса на житейска креативност, неспособност да се *намислиш* адаптиран в общежитието. Унижението е отрезвяващо стресване, отскубване от есхатологичния карнавал. Индивидът не може да бъде накрънен, наранен, убит, той не просъществува дотолкова в отделност, затова човешкостта стадно погива (защото, в умора, светът все пак трябва да свършва, понякога), танцувайки окологробно. Регионалната „конвенционална“ война е отдавна станала безсмислена (няма доминираща, свързваща, общественовалидна ценност, която да се отстоява през сблъсък на телеса), на нейно място в езика застава безличната катастрофа, немотивирана *капризоподобна* случка в животопотока, еуфорно подхлъзване. Воюването е глобализирано от доминираща информационна грешка – манипулиран шум в полето на представността, властуподобяваща *дезинформация*. Винаги „катастрофира“ друг, другаде. В менталната естественост е наличен „праг“ на насищане с информация, след които вече тя не се обработва, всичко отвъд него е шум. Новата, специфично симулакрумна, квазиидентичност е в ареала, образуван от специфичната информираност, това, което съм „способен“ да вместя. Но

уродстващият парадокс е, че не побирам приоритетно значимото ми, а доминиращото тематично в информационния мейнстрийм. „Темата” е информационен организатор, включващ поредица от предвидими действия, скрипт. И така, конструираща „личността” е насищането с информация по конкретна тема, тя става значима с преобладаването ѝ в медийните коридори. Доколкото медията е пъртина през менталността, „гайгер” за смисъл, тя не управлява съдържанието, но има пряк контрол върху интензивността на насищането с информация върху темата. Рупорът и мегданният кибик изглеждат еднакво отговорни за функциониране на комуникацията, но на рецепиента не се „приписва” съзнатост и рефлексия. Той е мучаща и мърдолеща овласена сянка, не хвърлена върху тапета на силогизирания свят, а предпоставена в „нищото” от матрицата на медийния коридор. Властта върху скрипта се осъществява чрез дезинформация, манипулиране на постъпващата информация; чрез контролиране на „шума” (непреработваемите ментално тематични ядра). Да, на конфликт може и да се *играе* през тематичния сумрак на „агресията” (афекта) – екранно некървящ и беззагубно нескончаем. Скучнееш. Унижението през конфликтването все още е симптоматика, удържаща симулакрума, отзивчивост към настояването личността да се държи така, като че свои еготизъм. Индивидуалността „като че” е обектоносена, а не силогистична формула на ментална квазиперцептивност - образ на действителност, осигурен от прага на познаваемостта/информираността. Но същинското начало на симулакрума е феноменологичната абстракция, там проявленията са фикционални, без значения. Поспирането на тъкуването е и началък на роенето на преживяванията – симулакрумният „сапиенс” е ловец на преживявания, не на оценностен смисъл. Удоволстването от „вкуснотата на живота” е в мъчително отвоюваната победа на безполезно-не-уталитарното – хиперестетическото. Преживяването на прекрасността и чудовищното е само промяна в статуса, не и съотнасяне към норма (етична, смислова). Естетичното в симулакрума контактува с природно-тварното по „инерция”, ментална наследеност, която се „забавлява” да се прави на „родена”, родова и отпечатана в плът. Разпечатката играе на живот, докато в накърненост прожелае да напусне играта ... и пропадне в нови

„ограничености”, правила, експлициращи разроеното себе. Играенето е неспирнонеотменна, трансформационна програма. Така, унижеността маркира и „жестока” живелищна фаза – границата е до самоуличеността в есизстенциална „дефектност”, неотменимост на съществуването. До „изплюване“ от ареала на безполезността, на играта; докато някой се припознае в съкрушеност. Уловено самият „той“, наличен и пулсиращ. Болящ не-по-правилата. Не-играещият е алегория на смъртността, реалност, заради самата реалистичност – вместо обекта на репрезентация, съкрушението ритуално-екстатично убива желанието, животостта. Нихилоабстрахира. Унижеността фетишизира изпозагубването, него-тизма, нескончаемо лакомеещо се да е всичко, но го реализира едва в съкрушението – то актуализира *достойнството* (образът и подобие на Божия). С влечението към отсъствие, симулакрумът закрива сам себе си, тавтологизира се, „обяснявайки“ се със специфичната си не-смъртност. Симулакрумът е в драматургията си апокалиптичнобитен, симуломортен.

Симулакрумната етика е задъхваща се поспряност, каптирано завръщане от отвъдното. Препъване в конкретността, паразитиращо върху нея и вулгаризирано знание за вечност. Като за нещо вече-бивало. Банално и изморено. Етично сакраментализираното поведение е моментновъзникнал отпечатък на вечността в крайното, не-спомен. Инертноправилно по-същност. Между двете житейски правения няма различие във видимостта, там са механика. И двете надмогат ситуационнооправдаемата „материализираност” на желанията, но симулакрумното видение на Света е хедонистично, животовъзползващо се. Мотивирано през изкушеност и успешновалидно. Богоносното е вгледано, през калейдоскопната призма на насыщното, извън дробеността на битието – мечтателно *надеждащо* всевечното. Ридаетщо. И още. Симулакрумът смила очертанията на екзистенцията, тя е метастазирала и през всичко, си – никъдешна. Сакраментиращата съответна е екзистенциалофабрикуваща – СИНоносна. Проследимо принадлежна. Ако двете живелищни стратегии се пресрещат в

етичното, възможно ли е да се трансформират през него, само чрез натиск върху афектните характеристики на преживяването? Дали травестирането им е техноудобно себе-възникващо постраждане, жертване? В което „Богоносно” и „симулмортно” са сходящи се. Произволнопожелавани и алхимиран, ако са екзактно формулирани изходните основания на съждението. Доколкото аскетичната благодат е парадоксално радостоплачна. Синхронновалентна, само-така-изречима.

Дали сакраменталното е *част* от хуманоидната „природа” (неръкотворна оестественост), *или* и се придава от културата през общуваното съжителство, или е структурообразуващ менталността елемент, който не може да се заличи, а потъмняването му води до разпад на идентичността? Дотук сакраменталното свързвах в попътност със себичното и, ако сакраменталността е възможно да е имитативно, „манипулирано” (т.е. чрез въздействие отвън) стартирана в последованието на екзистенциални декодери, както е в симулакрумната конструкция, не е ли това само по себе си производно на вдъхнатостта на себичността? Не означава ли това, че в гнозиса, произведен на себеразлизване, екзистиращата персоналност в сигурност ще засрещне попътното сакраменталното ядро (есхатологичното „нуминозно” преживяване), но няма задължение да го активира? То може да не стане актуалност, самонасъщност, вълнуваща в единствеността си реалистичност на вещността. Бог в кротост настоява да е универсален, единствено-нереторичен отговор на питането за съществуването. Сакраменталността е отговаряне, условна (отзивчива при поискване) функционалност, а не конституиращ матрицообразен екзистант. Бог може да е в едновременност съпреживяващ и неактуален. Въпросът е какво сме ние без Него? И какво бихме питали тогава. Кой изобщо би питал! Бог е завършен и свършен (непроменяем). Човекът постулативно е образ и подобие Божие, следователно има вдъхната непроменяема себичност. В симулакрумната културност Бог е част от разроено мирогледно множество, човекът е „рояк”, нескончаема еготична множественост – може да се „избира”, уподобява и фалшифицира. Сега-творящ страх е не животът да изтече в незначителност и пометен

от времето, а да не бъде преформулиран, някой да не преразкаже в неузнаваемост биографията-ти. Теб. Всяка уста чуждее преживелището – вулгаризира Тебето. А няма как да се хигиенизира жизнеността, защото медийният канал е „клоака”, всеместилница – в него съизтича всякаква мерзост, клепеща апологетната реторика на превъзвишеното. Говоренето е съоръжено с креаторска сила, псевдоритуална, канонизираща *мана*. И „твори” мотивационен хаос, не може да бъде отклонено в интерпретационна неспонтанност – истина, изтекла от аболютен *изговорител*, мегаавторитет. Самото споделяне минава през безмирно примирение, че оправдаемата в митарствата на изпитването лична история, ще съжителства в мирогледния рупор на симулакрума с етичното извращение. Публикуването, в съосие със стерилизираният до дизайнерска логотипия и мултиплициран свят, е нескончаемост на унижението, неотстранима болка, маркираща носталгията по значимостта на неповторимото. Неповтаряемото единствено. В съпътствие на изумлението, че близкия, ближния, реагира в произволност на условната симулакрумна „реалност” като/в-сходство-с теб, като че тя е истинна. И е една. Спонтаннодостъпна е. Оттатъквъпросна. Унифицираща, живелищната болка назовава себето – *Мен* – като *наше*. Отстранението на унижеността е през социалната хирургия – анонимност. Безименност. Симулмортът обозначава лицедее като „друг”, различен от „себето” на вършителя в действието, преидентифицира в режим на игра, намигвайки към екзистенцията – себичност все пак има, но „скриптирана” някакси в мистификацията на живост, тайнствена, анонимна. *Себе-ичност*.

Етиката е убежище на себе-ичността. Драма на удивлението от разоряването на света, от безуютната флуидност на истината. Последната има да доказва, че е единственото добро. Да се мотивира чрез отпадане на всички други смислообразуващи. Тогава е безапелационна самопредставимост. Емпирично редуциране на виновността до съкрушение. Екзалтация на жизнеността. Но е екстремирана остатъчност. Дробеност. И така: истинното следва да се кондензира в режим на страдание, изследваемо е и не е прегледност.

Истината е преживяване на умиротворено съответствие, житейски екстракт и поради това не е всеобщност. Но е невинност. Която всички сме бивали. Етичният „жест“ е възможен като причинност единствено в хоризонтирано общение. Иначе е „случайност“ несочеща, естественост. Затова и низът етикоподобни „пазарувания“ на смисъл в общежитието е симптоматика на безвъдъхновеността, вторичен е. Правене. Нарочна самодисциплина, направеност. Допускането, валидизирано от сакраменталноподобния силогичен поток тук е, че Духът не може да „греша“. Той е всеправилен (в религиозността е не-един, но само Той светлее). И няма минало. Абиографичен е. Изтичаща спонтанност. Там, в актуалността, засреща преживелищно етичното – не-виновен е, защото е несъстоявал се. Непредишен, безпредшествен. Доброто е укритие на Смисъла, траншеят в словесието. И никога разговор, винаги спор. Който добродетелта губи. Защото, за да я има, следва да е милосърдие. Духът е нежесточено жесток; любов нали е. Затова и Духът не-може-да-е етичен, харизматичността не знае какво е „това“ – правилността ѝ е наследство, неследим отпечатък. Каптирана отсъственост.

Симулмортът не отрича, че е още-симулакрум. Таи се в гостоприемството на бърборенето. Така мимикрира фантазмагоричната си маниящина, паразитира върху фриволността на езикосвета. Изроптае ли, симулмортът, ще трябва да уседне в плътността на насыщното, да се утан в конкретиката на материалността, поради неживяемостта на отгатыкпределното, силогичномортното. Агонизиращ пред оглушителната, арктичноподобна, втишиненост на сакраменталното. Или да хлътне в панаирджийнищата на социалното - да е нацелена активност, ангажираност...с нещо. Човешкото-органично в униженост се реди до вещественостите, сред нескончаемия поток на явленията. Признавайки емпиричната непрекъсваемост на тварността, симулмортът би застинал в нея през принудата да я „харесва” – ще бъде заставена от калейдоскопичността на смислите *единственоестетика*. Би бил остатъчност, огризка на жизнеността. Прегледна видимост, неглижираща всесъщественостите на трансцендентното, аскептична и безвъпросна. Убеждаваща през привидната трайност на формите, че животът може-да-бъде-живян. Да пребъдва в регресивна-инфантилност, кощуннически карнавализиран. Естетичното е ментален режим на хиперперцепция и определян през него, симулмортът би бил в невъзможност да е универсализираща човешкото съкровена интуираност, обезмълвена емпатия (каквато е латентната му амбиция). Би бил несъстояващ се, защото всеназиданieto в антропологиращата двойка етика/естетика е удържано в логосоцентричност последование на значещи за общежитийния събор идейни препрекарности. Етичното е *иконоцентрично*. Логосоудобни са силогичните вериги, докато са значими, тържестващи за-някого, оличностени и темпорални. Етичното е пригодно, моделирано от авторитета на адресата на вричането. Реторична каскада, дидактираща, че животът трябва-да-бъде-живян. Кралствана в ненаследима монархичност от инициата на общението, етичността е подчинена на речевия низ *бъдещност*, обещание. Прихождащо от *очакваното* не-било, етичното е никога неизчерпващо се оправдание; редуване на събитийноподобни причинности до схождането им в даряем завършек. Да си наличен, тогавашен. Мечтан. От "някого", не тоз/ аз-ов в нагледа му, винаги *друг*. Някой, кой-да-е, инкриминирано

жив, обещаващ те да бъдеш друг. Който е изпросено амнистиран в окончателност. Разосвободен, от-даден. Етичното е постоянно ставаща присъденост, паметувано, календарно честване на правилност, която не живеем спонтаннообщжитийно. Не и в сюрнатуралната публикуваност на антропоморфното. Етичното е неотговорна реч, приплъзване в лиготеща се милозливост от безусловието на свободата да сме в произволност всякакви. Всеки наличен. И животът да е непредизвикана и затова неразчетима съответност, произволящ. Безпричинен и „заварен”. Принудата към преидентификация взривява доверителността в общежитието, вулгаризира говоренето, туширайки първооснованието на общението. Да бъде пренеобходимо. Преживяваме „етичното” като съгласена (съгласувана в договореност) утесненост на екзистенициалното, в подобие на рефлексията върху материала на „естетичното”. И така, канонизиращите идентичността редукции се роят при всяка трансформация на бъдността. Непреборими са. И безуютни. Произведени от общежитийстващата инфекция на съзнанието като бинарна свързаност, логотипия на културния комформизъм. Срамотно понесими, бездостойни. И в извратената си парадоксалност – битийно креационирани, *анонимопотентни*. Списваната двоеност при синхронното си състояване е експлициращоорганична самопреживяване, присъщо единствено на антропологичното. Монархизирана тварност-е. *Плътскостта*, пожелана през симулмортното правене е естественоподобна, о-спонтанена. При-родовост е. Квазифилия към псевдопатрията на морфичното ни множество, отатъксилогична ентропия в абстракцията на хуманността. Симулакрумното е „закон” на хаоса, непредназначен-за-никой. Смясва красив или ужасен през лакмуса на монадна самодостатъчност. Но неживян „такъв”. Уподобен. Докато все още е изговор, фантазмагоричен, самотиен свят, симулмортът химнослови рошавостта на незавършеното-живо. Той не-е нормотворена от материалността на вещността "размерена" естетика. Но не-биващ-е и разроеноежедневно поведение, *опростеноетичен*. Това-е, което е. И доколкото, в квазианархистичния патос на симулакрума, риторът не свои в царствена монополност смисъла на живота, през космогонията на зрелището всяка смисленост намира силогично пасище. На всеки Смисъла,

дори и да е този, на непосрѣял се в живостта. Само попѣтно отбѣил се, о-дрѣшен *вечен*. Инакавец, Странник всеименен. Симулмортѣт е екзотично уродстващ в плѣтскостта, бездетайлен и ненаправено спонтанен. Той е флуидната виталност на харизматично споделеното пре-живно време. Съвършеното самовъзможно. Симулмортното последование е обезхитростено изпѣзвяване от преживелището на самотийно скѣрцащият зѣби. Отпѣзленост в никѣдешността на плачещите. Симулмортѣт е преместване на страдането от карцера на самостта в не-личното обговоримо. Споделяне, което не съдели, ридана заедност. Съ-истина.

Излѣчената през страдане следмонадна идентичност може да бѣде мислена без ресурс за нарочна аз-ова *маскираност* (непринудена е от нищо спекулативно, непредизвикана от авторитет, цел сама на себе си) – иновираната идентифицираност е безпреправена. Засрещана с подобна, следотчаяната идентичност дешифрира силогизмообразите на насыщността. Тя е изтичаща през общението непогиналоост на човешкото достойнство. Действото *симулморт* шрихира изплуването в ежедневно-банално на праимпулс на креативност и е охлювоподобна плахост, непонасяща виране. Ритмувание на експлодиращата екзистенция през ревиюто на мимолетни явявания. Симулмортѣт е самохаризматичен, живост.

Докато е все още симулакрумен, симулмортѣт не е задѣлжено последователен, нито е само това-в-което-се-явява. Иначе би бил имитативно наподобим. Затова и симулмортѣт трябва да е в хронифицирано самоотречение. Преди всичко, че не е *светъл*.

Това, което този текст не се опитва да каже е:

■ че личностовата премодуляция, фойерверкната игра на субектни съдържаеми и имитативната ментална опростеност на достѣпното от себичността, моделирани в акта на констелационно идентифициране, са производни на съзнатостта и, ако матрицата на съзнанието се отмести или се измени чрез техники в ОСС, роенето ще спре и ще се кондензира интуирана, истинновалидна *същност*. Константна,

оттатъккултурна екзистенция. Експозето е нацелено редуциращо оптимистично-инфантилната-конструктивистка архитектоника на екзистираността, понятийно въвеждана като ментална урбанистика. Мислима, пъзелоподобна и технологизирана функционалност на Смислите. То изповядва, че в същността си сме непредставими, *никакви* и уподобеността ни в на-личнето е „завареност” – условието от публичнопреживямата теорема на живостта. Симулакрумното се манифестира като агресивно раково образувание, мутирало екзистенцията в пожелана презентираност, при което житейската идеоанемичност (недо-смислието, недоимъкът на Смисль) е празнувана симптоматика на отгъпяването.

■ че постулираната през симулморта хиперосвободеност на екзистенцията от моделиращи условности е само теоретичнодостъпна трансцендентност. Съществуването е „негативно” осезаемо (има вещностна компонента) – в преживелищна накръненост на свръхдостойнството на уникалността. Себе-ично *страдане*. Всевалидността на нащърбяването е ултимативна принуда за апологетизирането му. Хоровославещи сме, очовечени. Иначе не-може-да-бъдем; претърпени-сме в труднообяснимо назидание, *етични*. И с това звани, родовообожими.

■ че симулмортната преживелищност е нещо *ново*. За да е нещо ново, ”то” трябва да се разположи спрямо нещо, което вече е било, а ако вече е имало нещо, което е бивало, тогава-неслучилото-се, по естеството на произволната усъмненост, е мислимо отсъстващо, алтернатива. Явяване на небивалото. Което с това „е”, доколкото насъщното трае и непрезентирано. Ако има разлъка във времената и събитията е разставено от смислянето в темпорална протегнатост, то не можем да *докажем*, че това, което се е случило, се е състоявало точно така, както е заседнало в паметуването. Предходното е неотстранимост, поради винаги неизчерпателната, неизчерпваща се, информация от обстоятелствения фон на живелищния факт, която го премотивира и поднася оразличен. Пре-явява, феноменологизира го през осветяване на непомисленото. „Разбирането” е новирана сегашност,

събитийнопораждащо е. Паметта е *предназначена*, обслужваща идентификацията – каквато е и уж отстраненият, обективистичен анализ на „документалното”. Ако това, което е било възможно да се случи, не-се-е-случило, но е било помислимо, то, следователно, не е действителноново, защото е било въображеноспособно и възможноинтерпретируемо дори в акта на състояването си. Т.е. липсата на ментална креативност не означава, че е произведено в жизнеността нещо ново, а че не е сработил „някакъв” смислопораждащ механизъм на силогична свързаност. Така, напълно е възможно да се-е-случило точно неоважненото, несвидетелстваното. Симулмортното състояване е не-ново, а вечноставащото *историзирано* (като-за-пръв-път всебиващо) настояще.

■ как „фантасмагоричното” става възможна смисленост и защо е потентнодействително. Няма такава книга.

БЕЛЕЖКИ:

¹ Всички инвенционни препратки към Бодрияр от Baudrillard, Jean. *Simulacres et simulation*. ÉDITIONS GALILÉE, 9 rue Linné, 75005 Paris, 1981 и Бодрияр, Жан. Символический обмен и смерть. Добросвет, 2000

² Срв. Фрай, Нортъп. Великият код. Библията и литературата. Издателство ГАЛ-ИКО, София, 1993

³ Отчаяността е промислена през Киркегор, Сьорен. Болка за умирање. ИК “СТЕНО”, Варна, 1991 и Ларше, Жан-Клод. Исцеление психических болезней. Опыт христианского Востока первых веков. Изд. Сретенского монастыря, Москва, 2007

VIA NEGATIVA / свитък 1

редакция м. март, 2020 г.

Редактор: доц. д-р Валерий Пърликов

Коректор: Явор Костов

Издател: ФОНДАЦИЯ КЕРИГМА - гр. СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

ISSN 2683-0809